

Dogodivščine grčkov in kumbrekov

Iskalci in hranitelji zakladov

*Kolektiv avtorjev se prisrčno zahvaljuje
Juliji Stroganovi za prevod knjige v slovenščino.*

1. poglavje. Spoznavanje grčkov

Nekega poletja je na prijetnem gozdnem robu, mimo katerega je tekla počasna reka Dišavka, iz goščave pokukal precej črn nos.

Nos je nežno povohal naokrog, nato se je pojavil cel gobec gozdnega prebivalca. Žival je pokazala dlakave obrvi. Bila je videti kot hrček, veverica in vsi glodavci skupaj. Če bi jo videl kdo od ljudi, bi takoj izpustil presenečen vzklik, saj je bil to predstavnik grčkov – redkih živali, za katere skoraj nihče ne ve.

Grček si je s tačko popravil očala. Ja, prava očala! Nekoč jih je našel pod starim hrastom in od takrat se je imel v družini grčkov za najpametnejšega med njimi, čeprav to sploh ni bilo tako. Poleg očal je nosil rumeno srajco in oranžne hlače, iz katerih je štrlel velik puhast rep s čopkom na koncu. Ime te lepe živalce pa je bilo Fuksik.

Živalica je spet dvignila obrvi in se hitro povzpela na borov panj.

- Kakršen pogled! ... Poglej, Čupoks! - je navdušeno vzdihnila in pogledala na jaso.

Takoj je drugi grček skočil do Fuksika, prav tako v svetlih oblačilih in tudi s puhastim repom.

Fuksik in Čupoks sta veselo gledala ljudi, ki so počivali na travniku. Posebej ju je zanimal plastični tovornjak v rokah fanta.

- Ja, to ni avto, to je prava pošast! - je poskočil Čupoks.

- Kako si želim, da bi ga imel! Da mi ne bi bilo treba nositi zaklada na hrbtu! - je zasanjano rekel Fuksik.

Potem pa je mimo grčkov priteklo dekle, ki je trgalo cvetje in zakrivalo sonce, zato sta se morala čim prej skriti.

Na jasi so bili skupaj štirje ljudje: oče, mama, fant Viktor-Vitja in deklica, ki so jo njeni starši poimenovali Sofija.

Oče je lovil ribe, mama je brala knjigo, otroci pa so počeli, kar otroci njihovih let običajno radi počnejo v naravi: igrali so se z igračami, jih metali naokoli, tekali po gozdu in delali veliko hrupa.

Sofija je bila prijazna punca, zelo rada je imela naravo in živali. Zato je pogosto prosila starše za velikega psa in po možnosti več kakor enega. Vsaj dva, morda šest. Ker je družina živela v majhnem stanovanju, bi morala vsaj dvakrat na dan hoditi s psi na sprehod, jih hraniti, jim čistiti dlako ... in ne samo to, morala bi jim umivati tace in jih voditi na cepljenje. Sofija je staršem zagotovila, da bo vse to naredila sama, vendar sta njen oče in mama dobro vedela, kdo bi to zares

delal, in to zagotovo ne bi bila ona. Zato so našli izhod - dekletu so najprej podarili ribe, hrčka in papigo.

- Če boš lepo skrbela zanje, bomo razmišljali o psu, - je rekla mama in živali predala radostnemu dekletu.

Danes so s sabo v naravo vzeli le hrčka, papiga je ostala doma. Sofija je živalsko kletko postavila ob vodi.

- Poglej, kako je lepo, Homka! - je vzkliknilo dekle, misleč na hrčka.

- Ja, neverjetno, - je hrček pomislil brez velikega navdušenja, - raje bi se vrnil.

Hrček Homka je bil hišni ljubljencek in srečanje z neznanimi in nepredvidljivimi živalmi ga ni navduševalo. Težko razumljivo.

- Ostani tukaj in občuduj naravo, medtem ko se bom jaz igrala - je Sofija razveselila žival in zbežala ter na smešen način skakala gor in dol. Homka ji je sledil s pogledom in ostal popolnoma sam.

- Hočem sira, - se je bliskalo v živalski glavi. Ni bilo sira. Hrček se je sprijaznil z mislijo, da niso vse živalske sanje uresničljive in je nekaj časa gledal v vodo, nato pa se je naveličal, se obrnil nazaj in začel brez naglice vrteti kolo v kletki. Ampak sir ni hotel izginiti iz njegovih misli.

Kmalu po poldnevu je oče še enkrat preveril vabo na ribiških palicah. Ko je dvignil glavo, je opazil, da se bliža majhen oblak in bi bilo morda dobro začeti pospravljati stvari in se vrniti domov, da jih ne bi zmočil dež. Pa tudi ribarjenje ni šlo prav dobro. Ampak to je bila malenkost. A oblak, oblak - to je resno. Otroci so se nejevoljno strinjali, da je oblak resna stvar in vsi so se hitro zbrali in začeli pospravljati svoje stvari. Viktor in Sofija sta spakirala igrače, starša sta jih naložila v avto.

- Oče, ne najdem svojega tovornjaka, je zaskrbljeno rekel deček in začel brskati po travi ter nato spet pogledal v grmovje.

- Ti si zmeden! - se je veselo nasmejala njegova sestra in še naprej zbiralala punčke in mehke igrače.

- Nič nisem zmeden, natanko se spomnim, da sem ga dal nekam sem! - je namrščen odgovoril Vitja in pokleknil, da bi lahko še bolje pregledal travo.

- Zagotovo so ga skrili kumbreki! - se je pošalila mama, prijela za prt in pomignila očetu.

- ... ali grčki! - je veselo nadaljeval oče in pomagal pospravljati mami. Očetu se je mudilo, ker ni želel, da bi jih zasačil dež.

- Kakšni grčki? - Fant je godrnjal, se plazil po kolenih in z rokami preiskoval travo.

- Mama, kdo so kumbreki? - je vprašala deklica in z lutke otresala travo.

- Grčki so majhni gozdni prebivalci, malo večji kot navadni hrčki, od tod tudi ime - grč-ki! - oče je poudaril zloga.

- Kaj počnejo grčki in kje živijo? Kako izgledajo? - se je zanimal fant in za trenutek prekinil iskanje avtomobila.

- Grčki živijo v gozdu, le malokdo jih je videl. A pravijo, da je to puhasta žival z repom kot veverica in z ušesi s čopki, - je rekel oče.
- In njihovo delo je tako, da zmeraj kradejo vse, kar leži brez nadzora ali na kar ljudje pozabljajo, - je dodala mama.
- Navaden grček je videti kot hrček, oblečen v hlače in srajco, govori tako človeške kot živalske jezike, nasploh je pravljичno bitje. - Oče je košaro s preostalo hrano postavil v avto in zaloputnil pokrov prtljažnika.
- In kdo so kumbreki? - se je dekle spomnilo na svoje vprašanje.
- Kumbrek je isto kakor grček, le da je iz drugega plemena - kum-bre-ki, - je izgovorila vse zloge mama. - Kumbreki tudi kradejo ljudem ter pobirajo vse nenujne in pozabljene stvari.
- Kje bi lahko videl grčke in kumbreke? - Vitja ni več iskal svojega avtomobila, ampak je pozorno poslušal zgodbo svojih staršev.
- Nikjer! - je odgovoril oče.
- Kako je - nikjer? - je razočarano rekel fant. Še enkrat se je ozrl naokoli pri iskanju svojega tovornjaka, potem pa odšel do avtomobila.
- Nikjer, - je pojasnila mama ter otresla in zložila prt, - to pomeni, da so grčki in kumbreki le izmišljena pravljичna bitja, ki v resnici ne obstajajo.
- Samo ko kdo kaj izgubi in ne more in ne more več najti, pravi - ukradli so kumbreki ali grčki, da mu ni treba prevzeti odgovornosti, - se je zasmel oče.

Grčki, ki so sedeli v bližini v travi in vse slišali, so bili res šokirani.

- Kaj?! So ukradli? ... Odvlekli? ... Ik! - Čupoksu se je od zmedenosti celo začelo kolcati.

Debela koža na grčkovem hrbtu je od ogorčenja postala rjavo siva. Dlaka je bila mestoma temno rjava, na trebuhu pa bela. Po grčkovem hrbtu je tekla črna trak, na ušesih je imel čopke. Tudi košat rep se je končal s čopkom. Bitje je nosilo rdeče kratke hlače s karirastim vzorcem in modro srajco.

En grček, ki je poslušal razmišljanje ljudi, si je s šapico zakril obraz in nejeverno zmajal z glavo.

- Nimam besed, - je zamrmral skozi šapico in žalostno vzdihnil. Ko je odmaknil tačko od obraza, je s kotom očesa opazil kletko, ki je stala ob vodi. V kletki je s trebuškom navzgor ležalo bitje, zelo podobno grčku, in izgledalo precej nesrečno.

Grček, skrit v listju in travi, se je skrivaj priplazil do kletke.

- Psss-psss! - je tiho poklical hrčka in se s tačkami dotaknil palic.

-A-a-ah, kdo je tukaj?! - Ko je slišal čuden zvok, se je hrček iz zasanjanega sveta vrnil v resničnost. Hrček je zagledal divjo žival v kratkih hlačah, ki ga je gledala z druge strani kletke.

- Kdo si? - je vprašal grček.

- Homka, - je tiho odgovoril hrček, usta so mu postala suha in začutil je še en napad nerazumljivega navdušenja ob srečanju z divjo živaljo. - Moral bi ostati doma, - je hrčku šinilo skozi glavo, - skriti se pod Sofijino posteljo in se ne odzvati. No, to imam, zdaj me ni več ... pojedli me bodo ... Rozika, vedi, da sem te imel rad, čeprav tega nisem vedno pokazal.

- In jaz sem Čupoks, - je prijazno odgovorilo bitje in dalo šapico v kletko. - Pozdrav s tačko!

- Zdaj me bo prijel in potegnil stran! O ne, o ne, kaj naj storim? - je utripalo skozi glavo okamenelemu hrčku.

- No! - je nestrpno rekel grček in stresel šapo.

- Be! - je odgovoril Homka, pokazal jezik, zaprl oči, potegnil tace k sebi in se, kot se mu je zdelo, zelo prepričljivo pretvarjal, da je mrtev.

Čupoks je otrpnil z iztegnjeno taco in presenečeno strmел v hrčka.

- Kaj ti je? - je vprašal grček.

Homka je lahko igral svojo vlogo še nekaj trenutkov, potem pa njegovi napeti živci niso več zdržali.

- Ne pojej me! - zastokal je in odprl oči.

- Nikoli ne bi tega storil, - je zmedeno odgovoril Čupoks.

- Res, iskreno?

- Res! - je prikimal grček.

- Oh, to bi moral povedati takoj, da ne bi svojega poznanstva začel z ustrahovanjem.

- No, ja, - je prikimal Čupoks, ki je bil popolnoma zmeden.

- Jaz sem Homka, hrček! - se je ponosno predstavil hrček, ki je še vedno ležal s trebuhom navzgor.

- In jaz sem Čupoks, grček. Kaj počneš tukaj?

- Sanjam o siru in hrepenim po svojem pravem domu, - je pametno in pomembno odgovoril hrček.

- Oh, in jaz ...

Čupoks ni imel časa dokončati, saj se je fant pri iskanju igrače zelo približal kletki.

- Na splošno tukaj živim in delam, vendar moram iti! Se vidiva! - Čupoks je zamahnil s šapico in izginil v bližnjem grmovju.

- Upam, da ne v enakih okoliščinah, - je odgovoril hrček, ki si je s šapo masiral razbijajoče srce, - raje pridi na obisk!

Medtem je fant na jasi še naprej iskal svoj avtomobilček.

- Sine, - je mama poklicala Vitjo. - Če ne najdeš svoje igrače, ne bo to nič strašenga - naslednjič boš pa bolj previden! Otroci, sedite v avto, sicer bomo mokri, ker bo kmalu začelo deževati!

Oče je odprl vrata avtomobila in vsem pokazal, naj sedejo. Nato je še sam sedel za volan in zagnal motor. Otroci in mama so se namestili na sedežih in zaloputnili vrata. Avto je dvignil oblak dima in se odkotalil proti mestu.

Takoj, ko je hrup motorja utihnil in avtomobil izginil izpred oči, se je visoka trava razgrnila in grček se je povzpел na najbližji panj. S tačko na čelu se je razgledal v daljavo - najprej v eno in

nato v drugo smer. Grčku pravzaprav ni bilo treba s šapico zaslanjati oči, da bi videl bolje - videl je zelo dobro - vendar je poznal to človeško navado in je ljudi rad posnemal.

Potem ko se je prepričal, da je avto z ljudmi odšel in ga nihče ne vidi, je zažvižgal in iz trave se je prikazal drug grček. Podobno kot prvi je bil tudi ta v oranžnih hlačah in rumeni srajci. Drugi grček se je približal panju in vprašujoče pogledal gor.

2. poglavje. Fuksik in Čupoks

Čupoks je skočil s panja, druga živalica pa je zasedla njegovo mesto in kakor pravi gospodar na prestolu pogledala naokrog.

- Fuksik, ali so se ljudje že odpeljali na svojem motornem vozu? - je vprašal Čupoks, pogledujoč na svojega prijatelja od spodaj navzgor.

- Uhu, odšli so! In presenečen sem, kako nehvaležni in brezsrčni so ti ljudje! Mi jim ves čas pomagamo, oni pa nas prav nič ne marajo! - je vzkliknil Fuksik in začel gledati v travo in grmovje. Puhasti grčkov rep se je pri tem tresel od jeze.

- Mi smo Veliki iskalci izgubljenih zakladov in Vračevalci draguljev, Mogočno pleme grčkov! Z ljudmi živimo že več let in jim vračam izgubljene dragulje, vendar ljudje vseeno vidijo v nas vzrok za vse nesreče in izgube, - je s pomembnim glasom sporočil Fuksik. Fuksik je bil pameten. Imel je celo očala, ki jih je našel že dolgo nazaj, in vsi vedo, da očala nosijo samo pametni!

- Ko ljudje nekaj izgubijo, - je nadaljeval Fuksik, - govorijo, da je nekdo to stvar ukradel.

- Toda v resnici so jo ljudje sami izgubili! - Čupoks je prikimal in skrčil tace na prsih.

- Točno tako! - se je strinjal Fuksik.

- Spusti se s panja, poiščiva izgubljene stvari! - Čupoks je svojega prijatelja spomnil na namen obiska jase. - In kdo so kubreki, o katerih so govorili ljudje? - se je nenadoma spomnil.

- Ne vem, še nikoli nisem slišal zanje! - Fuksik je skomignil z rameni, se povzpел do visokega, gostega grmovja in stokajoč odrinil avtomobilček, ki ga je bil deček zaman iskal. Čupoks je presenečeno pogledal prijatelja.

- Fuksik, to je neverjetno! Kako si vedel, da je avto v tem grmovju? - je bil presenečen Čupoks.

- Ne ... jaz ... uh-uh ... - Fuksik je okleval, - vedel sem le, da stoji v tem grmovju.

- Ali si ga ti sam jo potisnil tja? - je Čupoks uganil, naredil okrogle oči in prestrašen pritisnil šapico na usta.

- Ja! Ja, tiho sem ga potisnil v grmovje, ko se je fant obrnil stran! - je odločno odgovoril Fuksik.

- Kajti stvari, ki sem jih našel, nisem hotel na rokah nositi v vas, cesta do tja se vleče in vleče! Tukaj pa je tako lepo vozilo! - Fuksik je ljubeče pobožal avtomobilček, ki mu je v višino segel do prsi. Sanjal je že o tem, kako se bo z njim pripeljal v vas in punce - grčkice ga bodo občudovale, ob tem vzdihovale in mahale z repki. In zvečer bo lahko odpeljal kakšno lepotico do potoka občudovat sončni zahod ... Oblekel si bo raztrgane modre hlače in bo lep.

- Neustavljiv bom, - je zasanjano zašepetal Fuksik.

- Ampak to je tatvina! - je Čupoksov glas vdrl v njegovo domišljijo. - Starešine plemena naju lahko odstranijo iz iskanja izgubljenih stvari! - je zašepetal prijatelj.
- No ... uh-uh ... o tem jim preprosto ne bova povedala! - Fuksik je opravičujoče se zavzdihnil.
- Ha, nič ne bo rekel! Odličen načrt! - Čupoks je zagodrnjal, se obrnil in odločno odšel pogledat jaso, na kateri so prej počivali ljudje.

Fuksik, s povešeno glavo in repom, je topotljal za njim. Toda po nekaj minutah, ko sta pozabila na to, kar se je zgodilo, sta prijatelja navdušeno pregledala jaso in našla marsikatero stvar v škatli na tovornjaku.

Našla sta tri kovance različnih vrednosti, zaponko, robček in sladkarije. Vse te stvari sta naložila na avto, sladkarije pa sta brez sledu pojedla ter ovitek položila na zadnjo stran.

Nato sta grčka potisnila avto na gozdno pot in se odpeljala proti svoji vasi.

- Dr-dr-dr - je godel Fuksik, posnemajoč zvok delujočega motorja. Tovornjak sta postavila na hribček, ga potisnila ne da bi nenehno ponavljala »dr-dr-dr« in s skokom v škatlo glasno in z veselim škripanjem odpeljala navzdol. Avto je večkrat zdrsnil v kako jamo ali zapeljal v grmovje, enkrat se je celo prevrnil. Hkrati je prestrašil staro vrano, ki je istočasno sedela in spala na veji. Prijatelja sta ob veselem smehu, ker sta prometno nesrečo preživeli brez poškodb, tovornjak spet postavila na kolesa ter nadaljevala pot proti vasi. Uro kasneje sta bila tam.

3. poglavje. Vas grčkov.

Vas majhnega gozdnega ljudstva je ležala v majhni grapi in je bila zavarovana z vseh strani: pred nepovabljenimi gosti z velikimi balvani, pred vetrom so jo varovali hribi. Naselje je sestavljalo približno petdeset majhnih hiš iz zemlje, v katerih je skupaj živelo okoli dvesto grčkov. Ozki prehod do vasi sta varovala dva ali trije prebivalci, vendar to ni bilo zares potrebno - ljudje vasi niso našli, gozdne živali pa so živele z njenimi prebivalci v prijateljstvu ali pa se preprosto raje niso zapletale v spore z bojevitimi in hrupnimi grčki.

- Drr ... drr ... - sta utrujeno iztisnila iz sebe Čupoks in Fuksik in s težavo privlekla avto v vas. Zadnje pol ure sta tovornjak z igračami potiskala, saj je bila cesta v bližini vasi zelo ovinkasta in neravna, zato sta bila popolnoma izčrpana.
- Si še nisi premislil, da hočeš postati avtomobilist? - je sarkastično vprašal Čupoks svojega prijatelja.
- Drr ... - je trmasto odgovoril Fuksik in s potnimi tacami potisnil tovornjak.
- Nadaljuj sam! - Čupoks je prijatelja udaril po hrbtu in izčrpan padel na travo.
- Drr-drr, - je zastokal Fuksik in potisnil avto proti osrednji jasi.
- Vozi, vozi, gospodar cest, - je ležeči grček zamahnil za njim.

Fuksik je pot nadaljeval s tresočimi se nogami. Vsi so ga sočutno gledali, a Fuksik je bil tako utrujen, da tega sploh ni opazil. Nazadnje je z neverjetnim naporom avto privlekel do sredine jase. Nato je legel na hrbet, raztegnil noge ter v takem položaju obmiroval.

- Kaj sta prinesla? - je vprašal nek mimoidoči grček v visokem črnem cilindru na glavi.

- Vrednosti, - je rekel Fuksik v zapletenem jeziku. Hotelo se mu je spati.

- Jasno. Kje si dobil avto?

- Kje pa bi ga lahko? - je dremajoče odgovoril Fuksik. Bil je tako utrujen, da sploh ni vedel, o čem govori.

- Vidiš, takoj sem vedel, da te bo mučila vest, - je rekel Čupoks, kot da bi šel mimo na poti do svoje hiše.

- Aha! - Fuksik se je zaspano strinjal in takoj zaspal v pozi zvezdice ter začel smrčati.

Ko je zjutraj spočiti Čupoks zapustil svojo hišo, so se na osrednjem travniku v polnem teku odvijale priprave na sestanek grčkov.

- Mama, mama, kaj se bo zgodilo na sestanku? - se je z zanimanjem vprašal nek otrok, ki je šel z materjo na jaso.

- Fuksik je ukradel avto, osramotili ga bodo! Mama je zmajala z glavo.

- Ojoj, je res tako strogo? - Čupoks se je počehljaj po hrbtu in se odpravil na jaso.

Že eno uro so na osrednji jasi v vasi grčkov, ki je služila kot zbiralishče, starešine in vsi navadni vaščani razpravljali o Fuksikovem slabem vedenju. Sredi jase je stal nesrečni avtomobil z igračami, Fuksik je sedel zadaj s povešenim pogledom in sramom v očeh.

- Fuksik, sram te bodi! - je strogo začel govoriti grček v črni halji, dolgi beli lasulji in z lesenim kladivom v taci, ki je deloval kot predsednik sestanka. S kladivom je udaril po majhnem parobku.

- Jumbo je prostovoljno postal Fuksikov branilec! Pozna ga vse življenje in zagotavlja, da se lahko Fuksik popravi in ga zato lahko oprostijo. Toda, - je nadaljeval predsednik, - ugotavljamo, da to ni njegovo prvo nepremišljeno in zlonamerno dejanje!

- Aha! - je zavpil nekdo iz množice, - čas je, da ga prevzgojimo!

- Na delovno terapijo! - se je zaslišal še en glas.

- Prinesite drevesno smolo in borove iglice, - je predlagal grček s črnimi brčicami. - Potem ga operite in za dva tedna pošljite v severni gozd nabirat grmičevje!

- Pomirite se! Nehajte! - je predsednik s kladivom potrkal po podstavku. - Naj se obravnava nadaljuje. Današnji tožilec je častiti visoki starešina in častni kralj grčkov Hlups!

Zaslišalo se je nekaj aplavza.

Kralj Hlups je bil poglavar med starešinami plemena grčkov. Grčki so v plemenu odločali skupaj, zadnjo besedo pa so vedno imeli najbolj glasni, hrupni in kričavi. Toda veličastno plemo grčkov, kot so si sami rekli, je bilo še vedno gozdno kraljestvo: po zakonu je bil poglavar plemena kralj Hlups. Hlups je bil že tako star, da je bilo njegovo kraljevanje omejeno na hranjenje golobov, slovesno mahanje s tačkami na paradah in nazdravljanje ob praznikih grčkov, kjer je po nekaj kozarcih gazirane medice zaspal in se naslonil na glavo kakšnega grčka ali se je stisnil ob njegov topli bok. Stari kralj ni bil škodljiv in je bil na svoj način pravičen, zato so ga v vasi ljubili in hranili kot starodavno in prijetno tradicijo.

Tistega dne je stari kralj Hlups nenadoma začutil svež priliv moči - očitno se je začutil vpliv jutranjih vaj, ki jih je delal že teden dni, in odpoved jutranji kavi. Zaradi občutka mladostne energije in svežega navdušenja si je Hlups zaželel več kraljevskega delovanja. Ko je izvedel za Fuksikovo nezaslišano vedenje, se je prostovoljno javil za tožilca in je vsem obljubil, da bo pokazal pravičnost in bo spoštoval zakone. Zdaj je stal v krogu grčkov in se od časa do časa, naslonjen na palico, navdušeno premikal sem ter tja.

- Dajem besedo tožilstvu! - je razglasil predsednik in udaril s kladivom po podstavku.

- Ne bom dovolil, da bi ljudje mislili, da so grčki tatovi! - je s slovesnim glasom spregovoril Hlups in pomahal s palico, ki ji ni rekel nič drugače kot palica.

- Ja! Pravilno govoriš, Hlups! Prav imaš! - so se strinjale nekatere živali.

- Ljudem služimo že več stoletij. Namesto da jih krademo, smo jim in jim bomo še naprej iskali in vračali izgubljene dragocenosti in zaklade! - je nadaljeval kralj. Že tako malodušni Fuksik, ki je ždel v zadnjem delu avtomobila, je postal ob teh besedah še bolj potr. -

- Zato je moj predlog, da Fuksiku, kot okorelemu kršitelju zakonov in reda, za en mesec odvzamemo pravico do iskanja dragocenosti!

Množica grčkov je zašumela, ko so začeli razpravljati o kraljevem predlogu.

- Sedaj dobi besedo obramba! - je napovedal predsednik sestanka in potrkal s kladivcem.

- Seveda je Fuksik kriv, - je gladko začel Jumbo, zelo očarljiv grček in Fuksikov stari prijatelj. - In zasluži si kazen, vendar ne tako húdo! Navsezadnje je Fuksik sam priznal svojo napako, zelo, zelo se kesa in je obljubil, da tega nikoli več ne bo storil! Je tako, Fuksik? - je vprašal Jumbo.

Obtoženi grček je resno prikimal in še naprej ves čas prikimal, medtem ko je skupnost grčkov glasno, hrupno in odločno razpravljala o tem, kakšna sodba naj se izreče. Nekateri so podpirali Hlupsa, mnogi pa so bili na Jumbovi strani.

- Nehaj kimati, saj ti bo odpadla glava, - je predsednik končno ustavil Fuksikovo gibanje. - Torej, kakšna je sodba Velikega plemena grčkov?

- Vrzi ga v drevesno smolo in ... - je začel brkati grček.

- Oh, umiri se! - so mu zakričali sosedge.

Debel in rejen grček z debelim gobcem je prišel iz množice, premaknil lica, zajel sapo in glasno oznanil:

- Veliko Pleme grčkov je odločilo, da se Fuksiku za en teden in dva dni odvzame pravica do iskanja dragocenosti!

- In vrzi ga v drevesno smolo! - se je spet oglasil brkati grček.

- Tak utihni že! - so ga suvali grčki okoli njega.

- Torej, en teden in še dva dni prepovedi, - je povzel predsednik. - Odločitev je sprejeta.

Zasedanje je končano! Hvala vsem, ki ste se zbrali, vsi ste svobodni, lahko greste, - grček v črni halji je udaril s kladivom, ga postavil na stran in utrujeno otresel šapo - kladivo je bilo precej težko.

Prebivalci so se začeli razhajati in razpravljati o sodbi. Osramočeni Fuksik je zadaj z avtomobila skočil na tla.

Prijatelji so ga sočutno potrepljali po rami, a kaj moreš - sam si je to zaslužil. Fuksik je mračen taval naokrog, ne da bi dvignil glavo. Malo kasneje sta s Čupoksom odnesla starešinam predmete, ki sta jih bila našla, potem pa sta, kot celotno pleme, lahko počivala do jutra. Fuksik je odšel v svojo hišo in med potjo močno zavzdihnil, ko se je spomnil, kako so mu ne tako dolgo nazaj očitali prekršek, zaradi česar je trpel kralj Hlups, Fuksik pa je dobil vzdevek »Šulbert-Krivec«.

4. poglavje. Glasba in Šulbert

Zgodba s Šulbertom je bila naslednja. Nekega dne so Fuksik in njegova prijatelja Jumbo in Čupoks hodili po gozdu in iskali dragocenosti, ki so jih izgubili ljudje. Dan je bil lep, ljudem se je zdel kot dela prost dan ali celo praznik, zato se je obetal velik ulov izgubljenih dragocenosti. Prijateljem ni bilo treba hoditi dolgo, kmalu so zagledali ali bolje rečeno zaslišali veliko skupino dopustnikov. Grčki so sledili zvoku in se skrili v grmovje na obrobju travnika, kjer so se veselo in hrupno zabavali cirkusanti iz potujočega cirkusa. Šalili so se, smejali, plesali in nekaj pražili na ognju. Lepi in melodični zvoki so pritekali iz neznanega aparata, ki je stal na prtljažniku avtomobila, in mnogi dopustniki so poplesavali v ritmu glasbe.

Prijatelji so se počutili udobno, poslušali so glasbo in z zanimanjem opazovali ljudi. In toliko je bilo videti! Tam je bil nek čarovnik, ki je svoje tovariše zabaval z velikim magnetom in s tem, da je z debelim povečevalnim steklom na neki površini zbral sončne žarke in tako prižgal plamen. Nek klovn je eksperimentiral z reagenti, pri čemer je ustvarjal glasen zvok, pa z majhnim kosom eksploziva in z raznobarno meglico. Neka ženska je iz knjig lepo recitirala poezijo, akrobat pa je zlezal iz gasilnega aparata in naredil peno.

Družba se je dolgo zabavala in šele v poznih popoldanskih urah se je začela pripravljati na odhod domov. Počitnikarji so bili zelo utrujeni, očitno se jim je zelo mudilo in na hitro so pospravljali svoje stvari. Nazadnje je več avtomobilov, natrpanih z ljudmi in njihovimi stvarmi, zapustilo jaso, jo močno zasmradilo z izpušnimi plini ter odhitelo proti mestu.

Ko sta se dim in prah iz avtomobilov razkadila in je hrup njihovih motorjev utihnil, so prijatelji grčki videli, da so popotniki na travniku pozabili gramofon s ploščami in škatlo z magneti, reagenti, knjigami in gasilnim aparatom. Grčki so se dolgo posvetovali, kaj storiti in so se

odločili, da gramofon in vse ostale stvari odpeljejo v vas, čeprav so bili precej težki. Po dolgih-in napornih pripravah - med drugim so morali narediti nosila za vse najdene predmete - in po dolgem naganju stvari, so z velikim naporom po luknjasti in ovinkasti cesti v vas končno dostavili ves ogromni tovor. (Mimogrede, ob tem dogodku je začel Fuksik razmišljati o avtomobilčku. Da je s to željo konec, že vemo.) Najdene dragocenosti so bile slovesno nameščene sredi osrednje jase. Vse pleme grčkov je teklo gledat čudežno tehniko! Zadnji, ki je prišel na jaso, je bili stari Hlups.

Na Hlupsovi glavi je bila starodavna krona, izrezana iz pločevinke. Krona se je tesno prilegala njegovi glavi. Nekoč, davno nazaj, so Hlupsa okronali za kralja in od takrat mu krone ni uspelo odstraniti - trdno mu je sedela na glavi, kot poročni prstan na debelem prstu. Hlups je sprva ni hotel odstraniti, potem pa je preprosto pozabil, da jo nosi.

Ker je kralj vedno nosil krono, so številni grčki začeli pozabljati, kakšen je bil Hlups videti brez nje. Nekateri neprijazni jeziki so trdili, da bodo Hlupsa pokopali s krono na glavi, za novega kralja pa bodo izrezali novo. Drugi, še posebej zlonamerni jeziki, pa so trdili, da Hlups ne sname krone niti ko gre spat ali ko se umiva v kopalnici. Nek grček je trdil, da je videl, kako je Hlups nekoč snel krono, a ko se je pogledal v ogledalo... se ni prepoznal!

- Eh-he-heh, - Hlups se je odkrehnil ter pokazal s krevljasto palico v smeri glasbene naprave:

- Kaj je ta čudežna naprava? Je to ... uh-uh ... traktor? Ali pa ... žarnica?

Kralj Hlups, čeprav je bil star, se je rad ponašal s svojim znanjem o znanosti in tehnologiji in na vse možne načine je to znanje razkazoval, vendar ne vedno pravilno in pogosto prav neumno.

Fuksik, Jumbo in Čupoks so se vrteli okoli gramofona.

- Zdaj vam bomo pokazali čudovito atrakcijo! Videli boste predstavo brez primere! - je Fuksik naznanil začetek dogajanja z glasom izkušenega mojstra ceremoniala. Za njim so se pojavili oddaljeni škrlatni oblaki in nekje je zafrfotala preplašena ptica. Hlupsovo srce je zatrepetalo, a radovednost je bila močnejša od samoohranitvenega nagona in stari kralj se je odločil ostati. Pleme, ki je nejeverno gledalo v aparature in se plašno smehljalo v pričakovanju čudeža, je začelo previdno ploskati.

- Začenjamo! - je zavpil Fuksik in pritisnil na gumb.

Na gramofonu se je zavrtela plošča, najprej je nekaj zasikalo, nato se je iz zvočnika zaslišalo nekakšno prasketanje. Ljudje so zadrževali sapo in iztegovali vratove, da bi bolje videli čudežni aparat. Najmanjši grčki so splezali na majhna drevesa, ki so rasla v bližini, in viseli z vej kot čudni plodovi.

- To je pa nekaj, česar se ne vidi in ne sliši! - gluhi Hlups se je približal napravi in prisluhnil s šapo ob ušesu.

Ampak najbrž se je preveč približal magnetu, ki je ležal poleg gramofona, in močno magnetno polje je nepričakovano pritegnilo krono, hkrati z njo pa tudi Hlupsovo glavo. Ravno tedaj se je iz zvočnikov zaslišala živahna glasba.

Zdelo se je precej čudno: nenadoma ni bilo več Hlupsa, bolje rečeno njegove glave, ki jo je magnet skupaj s krono neustavljivo vlekel nekje in ob strani navzdol. Hlups se je pod zmedenimi pogledi svojih spremljevalcev spopadal z mogočno silo magneta kakor je vedel in znal, obupno se je upiral in se poskušal zravnati. Pri tem je besno je zavijal z očmi in se napihoval od napora. Stari kralj se je skušal izvleči iz oblasti magneta, toda močna sila ga ni hotela izpustiti in plemo je samo nemo opazovalo, kako trza s tacami in se skuša osvoboditi. Glasba pa je še kar naprej glasno zvenela. Od strani se je zdelo, kakor da Hlups hkrati pleše, maha s palico, zvija telo, da mu tu in tam nenavadno štrli rep in da ob glasbi tolče s tacami po tleh.

- Očitno se je starec odločil, da bo plesal! - je nekdo pokomentiral dogajanje in zaploskal.

- Obrni se, stari! Kralji so vedno mladi! - so zavpili Hlupsu mladi grčki, ponosni na okretnost svojega kralja. V nekem trenutku so Hlupsove mišice popustile, stari kralj je padel in s silo so ga morali potegniti stran od magneta.

Nekatere živali so pomislile, da je s Hlupsom nekaj narobe in najpogumnejši grčki so pohiteli h kralju. Ob igranju vesele pesmi o ljubezni so starega kralja s težavo odtrgali od magneta.

Jumbo in Čupoks sta skočila na gramofon, da bi ga ustavila, a vrteča plošča ju je ujela in oba zavrtela. Da se ne bi zaletela v ročico nad ploščo, sta jo Jumbo in Čupoks začela preskakovati kot dirkalna konja, ki dirkata čez ovire. Končno je Čupoksu uspelo ustaviti aparat, plošča je oddala zadnje akorde in obmirovala.

Hlups se je vzdihujoč dvignil in ves izčrpan pokazal s prstom na Fuksika.

-Ti ... hej-s-s-s ... Kako si ... hi-s-s-s ... Šulbert! - Hlups ni mogel priti do sape in je v razdraženosti Fuksiku rekel besedo, podobno imenu slavnega skladatelja. - Nič več predstav, Šulbert! - je končno izdahnil Hlups z grozeče dvignjeno palico in utrujen odšel v svojo hišo.

Plemo je s sočutnimi očmi opazovalo Hlupsa. Od tistega dne je divji ples, ki ga je izvedel stari kralj, za vedno ostal v spominu grčkov, čudoviti vzdevek »Šulbert« pa se je prijel Fuksika.

5. poglavje. Reševanje Homka

Začel se je teden Fuksikove odstranitve od iskanja dragocenosti. Kaznovani grček je bil zelo potr in zaspan. Da ne bi bil tako žalosten, sta ga Čupoks in Jumbo pogosto obiskovala. Nekoč, prvi dan prepovedi, je pogovor tovarišev nanesel na Homka, Sofijinega hišnega hrčka.

- Bil je zelo prijazen, - je dejal Čupoks, - vendar malo čuden. Povabil me je tudi na obisk in rekel, da ima domotožje po svojem pravem domu. Zanima me, kaj je mislil?

- Seveda gozd! - je kategorično izjavil Fuksik - saj je vendar žival, kajne?

- Žival, - sta Čupoks in Jumbo soglasno pokimala.

- In kje živijo živali? - je nadaljeval verigo sklepanja Fuksik.

- Kje? - sta vprašala prijatelja.

- V gozdu!

- Točno tako, Fuksik! - sta se strinjala druga dva grčka. - Siješ od pameti in izobrazbe, kot vedno!

- In pravita, da ga imajo zaprtega v kletki? - je Fuksik, zadovoljen zaradi pohvale, vprašal Čupoksa.

- Res je. Zaradi tega teče po krogu v kolesu. Kakšen posmeh!

- Torej je talec in ga ustrahujejo! Hrčka moramo osvoboditi iz ujetništva! Zasluži si svobodo! - Fuksika je prevzel navdih.

- Svoboda! - prijatelja sta ga podprla z glasnimi vzklikom in vsi trije so se odločili, da ustanovijo osvobodilno skupino. Ko so zbrali potrebno opremo, so se trije prijatelji vrnili na jaso, kjer so prejšnji dan srečali Homka.

- Stala sva nedaleč od reke, na mestu, kjer je bila kletka. Čupoks je povohal naokrog in s svojim občutljivim nosom ujel komaj zaznaven, a še vedno v zraku prisoten vonj po hrčku. Sledeč temu vonju so se grčki odpravili proti mestu. Večkrat se je sled izgubila, a Čupoks jo je vedno znova našel in ko so na nebu zasvetile prve zvezde, so prijatelji prispeli do mesta. V zraku se je pojavilo veliko novih in neznanih vonjav, a Homkova sled je postala jasnejša.

- Za mano! - Čupoks je samozavestno vodil svoja prijatelja. Oblekli so črne kratke hlače in na obraz z lakom za čevlje nanесли črte ter se tako zlili s temo noči. Tiho in spretno so se premikali v mraku, skrivali so se v odtočnih jarkih in izbirali zapuščene ulice. Končno so prišli do lepe evonadstropne hiše.

- Tukaj! - Čupoks se je ustavil ter s šapico pokazal na odprto okno v prvem nadstropju.

- Svoboda! - je začel kričati Jumbo, a Fuksik mu je pravočasno s šapo zaprl usta.

- Kaj si znorel! Smo v zasedi, to je skrivno osvobodilno poslanstvo!

- Oh, oprosti, - je v zadregi odvrnil Jumbo.

Tajni trio se je približal enonadstropni zgradbi.

Grčki so odvili vrvi s privezanimi kljukami, po vrvi spretno in hitro splezali do prvega nadstropja, se povzpeli na okensko polico ter smuknili skozi okno. V sobi so v luninem soju zagledali veliko kletko, kjer je med drugim ležala postelja, na kateri je sladko spal hrček. Na drugi strani sobe je bila še ena kletka s papigo in ob steni velik akvarij z ribami. Papagaj je zmedeno gledal v goste. Jumbo je položil prst na usta.

- Tiho, ptič! Ne boj se, vse vas bomo rešili!

Fuksik in Čupoks sta odprla Homkovo kletko in hrčka tiho prestavila na odejo, ki sta jo bila vzela s seboj. Ko so ga prijatelji začeli dvigati z vrvmi do odprtega okna, je nekdo prižgal luč pred vrati in zaslišali so se koraki.

Prijatelji so planili k oknu. Hitro so s šapami napeljali vrv, Jumbo je na okenski polici sprejel tovor in precej grobo vrgel sveženj s hrčkom poleg sebe.

- Sira!, - je v sanjah zamrmral Homka in se, sladko zehajoč, obrnil na drugi bok.

Fuksik in Čupoks sta že splezala na okensko polico, stopinje pred vrati pa so postale glasnejše.

- Vrnili se bomo pote, ptica! In potem še po ujete ribe! - je »zapornike« opogumil Jumbo, stisnil šapo v pest ter vzkliknil: »Svoboda!«

S temi besedami so grčki z okna vrgli z vrvjo povezan sveženj s Homko in skočili za njim.

- Svoboda, - je z začudenim prikimavanjem odgovorila papiga Rozika. Ribe v akvariju niso našle nobene besede in so zbegano molčale.

Padajoča pošiljka s hrčkom se je ustavila dobesedno za las od tal, obvisela je na vrvi in se zazibala. Grčki so se spretno spustili za njo, namotali vrv in potegnili odejo za seboj. Homka niso želeli zbuditi prerano, nameravali pa so ga pripeljati k sebi do gozda, s čimer bi živalco prijetno presenetili - zaspala bi v ujetništvu in se prebudila v svojem pravem domu.

Ob lunini svetlobi so prispeli do roba gozda. Ko so prijatelji hrčka zbudili, so se pripravili, da mu sporočijo novico o dolgo pričakovani svobodi.

- Zbudi se, prijatelj! - Fuksik je hrčka pobožal po rami.

- Prost si! - je razglasil Čupoks, ponosen nase in na svoje dejanje.

- Svoboda! - je od srca zavpil Jumbo in od veselja poskočil.

- A? - je zaspano pogledal hrček in si s tačkama pomel oči, - kaj?

Homka, zehajoč, je zagledal grčke, se ozrl naokrog in ves začuden izbuljil oči.

- Kje sem?! Kdo ste vi?! Kje je moja kletka?! - je zavpil hrček.

- Brez skrbi, rešili smo te iz težav! - Fuksik ga je začel pomirjati.

- Zdaj si na varnem! - je pritrdil Čupoks.

- Beži, prijatelj! Svoboden si kot veter na polju! - je slovesno razglasil Jumbo in s šapo pokazal v nepregledno temo gozda. V daljavi se je zaslišalo žalostno volčje tuljenje.

- Bežim naj!? - je zaprepadeno vprašal Homka. - Kam naj bežim, zakaj bi bežal?!

- Odpeljati me hočejo v gozd in pojesti, - je poblisnilo v Homkovi po glavi. - Adijo, Rozika! Ampak ne bom se predal brez boja, ne boste me premagali z golimi tacami! - je junaško pomislil hrček.

- Beži v gozd, v svoj pravi dom! - je dobronamerno ponovil Čupoks. - Sam si rekel, da imaš domotožje. Se spomniš, na jasi ob reki? Jaz sem Čupoks, se zdaj spomniš?

- Oh -oh -oh, - je zastokal Homka in položil tačke na gobček, - moj pravi dom je v stanovanju! TA dom sem pogrešal takrat!

- Mi pa smo mislili, da si ujetnik! - je bil presenečen Fuksik. - Mislili smo, da boš v gozdu varen.

- Varen?! Ponoči sredi gozda?! Ja, zdaj me bodo požrle divje zveri!!! Od mene ne ostanejo niti naramnice kratkih hlač!!! - je obupano zahlipal hrček.

V Homku se je začelo to, kar ljudje pogosto imenujejo histerija ali napad panike. Hrčki so ga začeli na vse načine umirjati in verjemite, da je bilo v to potrebno vložiti veliko truda.

Na koncu se je prijateljem posrečilo pomiriti Homka, on pa jim je povedal zgodbo svojega življenja.

Homka so ljudje udomačili, ko je bil še majhen, in odkar pomni, je njegovo življenje potekalo v kletki. Zanj je skrbela deklica Sofija, ki je bila prijazna in je hrčka pogosto razvajala z različnimi dobrotami. V sobi je s Homkom živela še papiga Rozika, ki jo ima zelo rad, in tihe ribe v akvariju.

Homka je bil s svojim življenjem zelo zadovoljen in ga nikakor ni hotel menjati za usodo divje gozdne živali.

- Prijatelji, zelo cenim vašo skrb zame, vendar vas prosim - odpeljite me nazaj v hišo! Moji gospodarji še spijo in če do jutra stopim v kletko, potem odsotnosti ne bo nihče opazil! - je Homka nagovarjal svoje novo pridobljene prijatelje.

Prijatelji so globoko vzdihnili in odšli s Homkom nazaj v mesto. Do polnoči so bili ponovno doma pri Homku.

Spet so zaklopotali kovinski kavli, ko so zadeli ob okensko polico, spet sta se Fuksik in Čupoks povzpela v prvo nadstropje, Jumbo, ki je ostal spodaj, pa je okrog tolstega Homkovega trebuha opasal vrv in druga dva grčka sta ga začela vleči navzgor. Hrček sam zaradi preveč udobnega življenja ni zmogel fizičnega napora, da bi se sam povzpel po vrvi. Homka sta grčka hitro privleka do vrha, potem so ga prijatelji odvedli nazaj v kletko.

Papiga Rozika jih je sprejela z mirnim pogledom, tisto noč je ni nič več presenetilo.

- Oprosti, Homka! Oprosti, ptica! - je potrtno zaradi neuspešnega reševanja žalostno rekel Čupoks.

- Ja, Homka, prenašli smo se s svojimi sklepi, mislili smo, da ti je tukaj slabo! - Fuksik se je z žalostjo strinjal.

- Mislili smo, da si v ujetništvu, hoteli smo ti podariti svobodo! - je dodal Jumbo.

- Prijatelji, samo pogledjte, kako živim! Kako niste veseli tega? - je vzkliknil Homka in prižgal majhno svetilko v kletki.

Fuksik, Jumbo in Čupoks so ostrmeli nad neverjetnim razkošjem - Homka je imel najbolj udobno stanovanje, o katerem bi lahko oni le sanjali.

V kletki so bili poleg preproge, ki je bila položena po tleh, še majhen kavč, naslanjač, garderobna omara, ogledalo, umivalnik, tekalna steza in celo cvetje v majhnih lončkih. Krajinske slike so visele na stenah, vsa kletka je bila videti kot majhno prijetno stanovanje. Fuksik, Jumbo

in Čupoks so občudujoče zavzdihnili: Homka seveda takšnega življenja ne bi želel zamenjati za divji gozd.

- V življenju imam vse! – je vzkliknil Homka. In po premoru je vzdihnil: - Razen moje prve ljubezni - Buske.

Homka je spet zavzdihnil in prijateljem pokazal fotografijo ljubkega hrčka v krilu in z majhnimi krilci na hrbtu.

- Nekoč je Buska zagledala letalo z napisom »Airbus« in se odločila, da je tudi ona Airbusinja. Naredila si je krila in od takrat je nismo več videli ... - je Homka žalostno končal svojo pripoved in pokazal velik plakat na steni, na katerem je bilo upodobljeno čudovito snežno belo letalo s svetlo rdečim napisom Airbus.

Nekaj časa so posedeli na kavču in počivali, a prišel je čas, ko se je bilo treba vrniti v gozd. Grčki so se poslovili in se že pripravili, da bi spet skočili skozi okno, ko jih je Homka ustavil.

- Hvaležen sem vam za vašo skrb zame in nočem, da bi odšli žalostni. Moji gozdni bratje, odločil sem se, da vam v slovo priredim cirkuško predstavo! - je rekel Homka.

- Zares? - je previdno vprašal Fuksik.

- Ja, zares! - je veselo prikimal, hrček.

- Zadnja predstava, ki smo jo videli, se je končala ... precej dvoumno! - Jumbu se je porodil sum.

- Oh, ne skrbite, vse bo v redu! - jim je zagotovil Homka.

Homka je iz omare vzel zašiljeno kapo in ogrinjalo z zvezdami, si nadel uniformo in nato prižgal majhen gramofon. Zaslišala se je glasba.

- Ap! - je glasno vzkliknil Homka, kot pravi cirkuški krotilec živali.

Ob teh besedah je Rozika stegnila nogo iz kletke, odprla ključavnico na vratih, odletela ven ter sedla na gred poleg hrčka.

- Ap! – je spet dal ukaz Homka. In papiga je odletela do druge gredi.

- Ap! - in Rozika je naredila salto.

Homka je zavpil »Gor!« - in ribe so skočile iz akvarija, se obrnile v zraku in spet potopile v vodo.

Bilo je tako super, da so se Fuksik, Jumbo in Čupoks začeli veselo smeјati in glasno ploskati, pri tem pa pozabili na neuspeli poskus reševanja hrčka.

Prijatelji so se še posebej smeјali triku, pri katerem je Homka dal žogico v žep, po rahlem udarcu po tilniku pa je žogico vzel iz ust. Homka je dolgo prikazoval razne čarovnije, ki so zabavale grčke, in ko je prišel čas slovesa, gozdni prebivalci kar niso hoteli oditi - tako jim je bilo všeč. Vendar se je bilo treba vrniti domov. Homka je objel svoje nove prijatelje in jim zaželel vse dobro. Fuksik, Jumbo in Čupoks so še enkrat povabili hrčka na obisk in narisali zemljevid do njihove vasi. Ko so se poslovili in se spet znašli na robu gozda, so se grčki strinjali, da je bil

neuspešni poskus reševanja vreden cirkuške predstave. Še dolgo po tem dogodku so grški zabavali svoje prijatelje iz vasi z različnimi cirkuškimi zvijačami, ki so jih videli na obisku pri Homku. Nekoč je Čupoks med predstavo z žogico pogoltnil žogico in vsi so se zelo prestrašili. Po tem dogodku so grški naredili trden sklep, da bodo čim redkeje tlačili tuje predmete v usta.

6. poglavje. Zakladi grčkov

Za iskalci zakladov je bil naporen, dolg, a uspešen dan. Čupoks, Fuksik in Jumbo so vstali ob zori, hodili po gozdu, iskali in pobirali izgubljene ali pozabljene predmete, dokler se nebo v daljavi ni obarvalo z oranžnimi prameni, velika sončna obla pa je začela počasi izginjati za visokim drevjem na zahodu.

Nahrbtniki Čupoksa, Fuksika in Jumba so bili do vrha napolnjeni z najdenimi stvarmi.

- V vas? - je vprašal Jumbo in si s potno šapico obrisal nič manj potno dlako na glavi.

- Kajpak, - je odgovoril Čupoks, - če ne drugega, si moramo posušiti hlače.

Trije prijatelji so se obrnili nazaj proti vasi grčkov, stopili na znano pot in v gosti travi pustili odtise tačk. V vas so prispeli v četrto uro. Šli so mimo stražarjev pri vhodu, stopili po glavni ulici in prišli do Hlupsove hiše. Kralj je sedel na balkonu, zavil v odejo, s termometrom pod pazduho in iz skodelice pil nekaj kadečega se. Starešina se je slabo počutil.

- Komu je treba izročiti dragocenosti, poglavar? - je vprašal Čupoks, splezal na balkon in vrgel vrečo z ramen.

- Oh, fantje, danes to uredite sami, odnesite vse zaklade v skladišče - v »zastavljalnico«, jaz se res slabo počutim, - je s hripavim glasom odgovoril Hlups. - Starešine-zakladniki bodo počakali, od jutraj so na delu.

Skladišču z zakladi so dali grški čudno ime »zastavljalnica«. Grčki so vedeli, da v mestih ljudje zelo pogosto nosijo svoje dragocenosti v zastavljalnico, in so menili, da je to najbolj zanesljivo skladišče. V posnemanju ljudi so dale gozdne živali tako ime veliki podzemni jami. Domača blagajnika v trezorju so vsi poznali po vzdevkih Denarci-Šmenarci in Zaklad-Korenjeklad, ker sta te besede rada ponavljala, kadar je bilo to primerno in kadar ni bilo. Bila sta stara in modra kot Hlups in do svojega dela zelo odgovorna, o čemer se bomo lahko zelo kmalu prepričali.

Grčki so zapustili Hlupsov balkon, mu zaželeli hitro okrevanje ter odšli v jamo, v kateri je bila zakladnica. Vhod v jamo je bil na visokem hribu, ki je varoval grčke pred severnimi vetrovi. Prijatelji so pri vhodu pozdravili stražarje in se napotili po dolgem, vijugastem hodniku, ki je vodil pod zemljo, do visoke in široke dvorane.

V veži, pri samem zidu, je bila miza z debelimi knjigami, za katero sta sedela dva starejša grčka. Eden je bil majhen in debelušen, drugi je bil visok in suh, s čednimi zalizci. Oba sta nosila očala.

- Starešine, pozdravljeni! - so pozdravili naši grčki.

- Pozdravljeni, mladi zaslužkarji, ste prinesli denarce-šmenarce, prstane-krstane, uhane-prhane? - je prijazno pozdravil visoki Denarci-Šmenarci.

- Pozdravljeni, - je prikimaval okroglolični Zaklad-Korenjeklad, ne da bi odmaknil pogled s knjig. - Kaj ste prinesli?

- Marsikaj, - je zadovoljno odgovoril Fuksik in prijatelji so začeli na tla jame stresati dragocenosti, ki so jih prinesli.

- Takole-takole, poglejmo, presodimo, ocenimo, postavimo na police. - Zaklad-Korenjeklad je z mize vzel povečevalno steklo in začel preučevati dragocenosti.

- Kartonska škatla, ena! Srebrna veriga, raztrgana, ena! Časopis Železničarski vestnik, zmečkan, en izvod! Kovinska broška, en kos! Čokolada zapakirana, dvakrat ugriznjena, z različnih strani, ena ploščica! - je Zaklad-Korenjeklad pregledoval najdene predmete.

- Kako ugrizenjena? - sta zavpila Jumbo in Čupoks.

- Tako! Ugrizenjena, in sodeč po odtisu zob je en zob poškodovan! - je mirno odgovoril Zaklad-Korenjeklad.

Jumbo in Čupoks sta pogledala Fuksika, saj je imel poškodovan zob oziroma se mu je bil odlomil kos zoba.

- No, ko pa je čokoladica z oreščki in rozinami tako slastna ... - je zajokal Fuksik.

Jumbo in Čupoks sta stopila proti Fuksiku, da bi mu primazala zaslužno zaušnico, vendar je Fuksik uganil njun namen. V steni je opazil majhna skrivna vrata in stekel proti njim, da bi ušel kazni. Vrata so bila stara, zapuščena in skrivnostna.

Starešini sta prepozno opazila, kam se je namenil bežati Fuksik.

- Ustavi se!... - je zavpil Zaklad-Korenjeklad.

In Denarci-Šmenarci je samo z nemo grozo gledal, kaj se dogaja, ter spustil iz rok povečevalno steklo.

- Kaj ste rekli? - Fuksik se je obrnil tja, od koder se je slišal glas, a Jumbo in Čupoks, ki sta dohitela prijatelja, sta se spotaknila, padla na Fuksika in vsi trije so se prevrnili v prehod. Za njimi so se s treskom zaprla vrata in objela jih je tema.

- Tam je vendar zapuščeni labirint! - je še naprej kričal Denarci-Šmenarci, vendar od tega že ni bilo nobene koristi: vrata so odrezala prijatelje od zunanjega sveta.

V temi so grčki naredili nekaj korakov naprej, nekaj korakov nazaj, a vrat nikakor niso mogli več najti, čeprav so tipali povsod po stenah ječe.

- Kaj naj naredimo? - je tiho vprašal Čupoks. Očitno je bil prestrašen.

- Nekaj se sveti, pojdemo za svetlobo. Tam bomo ugotovili, - je odgovoril Fuksik.

Prijatelji so v temi stopili po labirintu in se zapletali v pajčevine, ki jih je bilo povsod v izobilju. Grčki so se otepali pajčevin, pri tem pa kričali in vzdihovali.

- In predstavljajte si, - je zamišljeno rekel Jumbo, - da tukaj živijo ogromni pajki, kače in netopirji. Strupeni...

- Netopirji niso nikoli strupeni, - je dejal Fuksik.

- Ko ti bo skočil na glavo, bomo videli, - je zlovešče odgovoril Jumbo.

-A-a-a-a-a-a! - so v en glas zavpili grčki in pohiteli skozi labirint.

Tekli so kot veter, se izgubljali v neskončnih ovinkih in se vse bolj oddaljevali od vrat. Končno so se znašli v slepi ulici in se ustavili, da bi zajeli sapo.

- Tam je bila pošast, povem vam, da je bila! - je ves zasopel rekel Jumbo.

- Ja, tudi jaz sem jo videl! - se je strinjal Čupoks.

- Ah, ničesar ni bilo!

- Oh, seveda, - je Čupoks skomignil z rameni. - Pojdimo odtod. Mimogrede, kje pa smo?

- Mislim, da je to stari sistem labirintov, ki se raztezajo pod našo vasjo, - je odgovoril Jumbo. Od tod mora biti več izhodov. Kmalu najdemo katerega...

- Žejen sem, - je potožil Čupoks. - Hočem limonado.

- Jaz pa bi kaj pojedel! - je dodal Jumbo.

Prijatelji so spet stekli, nog niso nič več čutili. Zavoji in hodniki so si sledili eden za drugim. In ko se je Fuksiku zazdelo, da teče že cel dan, se je nenadoma zaletel Jumbu v hrbet, od zadaj pa se je vanj zaletel še Čupoks. Vsi trije grčki so padli.

- Zakaj si se ustavil? - je Fuksik vprašal Jumba, ki je ležal pod njim.

Potem pa je pogledal navzgor in zagledal sončni žarek, ki je prihajal iz razpoke v stropu.

- Pomagajta mi, razširil bom prehod, - je predlagal Jumbo. Grčki so vstali, Jumbo se je povzpел na Čupoksova ramena in se začel s šapami prebijati po razpoki. Navzdol so letele grude zemlje, nato pa je s treskom z vrha padla zaprta skrinja in odprla grčkom prehod do luči.

- Oh, zaklad! - se je nekoliko začudil Čupoks.

- Le kako se je znašel tu? - se je vprašal Fuksik. - Naši predniki so še pred dvema stoletjema razgrebli celotno območje.

- Ni važno, vzeli ga bomo s seboj, - je dejal Jumbo. - Čupoks, vrzi me navzgor!

Čupoks je vrgel malega grčka navzgor, ta se je ujel za nekakšno poličko in se potegnil v prehod, ki se je odkril pred njim. In znašel se je v kuhinji kralja Hlupsa. Na tleh, ob kaminu, od koder je ravno prišel ves umazan Jumbo, je sedel Hlupsov vnuček in se igral s storži.

- Otrok, kje je dedek? - je vprašal Jumbo.

- Vsi so odšli iskat neke v labirintu izgubljene grčke. V vasi ni nikogar.

- Ali se je še kdo izgubil v labirintu? - je bil presenečen Jumbo. - Oh reveži. Otroci, daj mi prosim vrv.

Hlupsov vnuk je prinesel vrv in Jumbo jo je spustil v prehod. Najprej so varčni grčki dvignili na površje skrinjo, šele potem so se dvignili navzgor še sami.

Stali so sredi kuhinje, kihali in otresali s sebe prah, ko so se vhodna vrata s treskom odprla in trenutek pozneje je v sobo vstopil Hlups. Njegov nos je bil rdeč, obkladek pa se je komaj še držal glave.

- O! - je bil presenečen starešina. - Mi vas pa iščemo po vsem podzemlju!

- Ja, mi smo se že sami rešili, - je zmedeno odgovoril grček.

- Dedi, mi smo pa našli zaklad! - se je pohvalil vnuk.

- Oh, to je torej skrinja z mojimi prvimi zakladi - pred petindvajsetimi leti sem jo nekje izgubil in pogledajte, kje se je sedaj našla.

Hlups je previdno pobožal skrinjo, odkril pokrov, z vnukom sta sedla na tla in začela skupaj pregledovati stare zaklade. Fuksik, Čupoks in Jumbo pa so si obrisali znoj s čela, popili vodo in odšli iskat ostale prebivalce vasi ter jim povedati, da so se našli in da nobene potrebe, da bi jih še naprej iskali.

- Hej, fantje! - je grčke poklical Hlups. - Kdaj se boste naučili poslušati starešine? Ali vam zgodba o neposlušnosti prejšnjega tedna ni bila dovolj?

Grčki so zavzdihnil in se skupaj žalostno odpravili k izhodu - dobro so se spomnili, kako se je končala zgodba, ko niso poslušali svojih starešin.

7. poglavje. Kako Fuksik, Čupoks in Jumbo niso ubogali starešin.

Nekega dne so se Fuksik, Čupoks in Jumbo srečali na glavnem vaškem trgu. Čupoks je navdušeno hrustal jabolko, Jumbo je zamišljeno žvečil košček trave, Fuksik pa je samo stal. Tačke si je zataknil v žepe kratkih hlač in razmišljal, kje bi dobil liziko.

Nenadoma je Fuksiku prišla na misel zelo zanimiva ideja.

- Prijatelji! Ne razumem, zakaj moramo zaklade predati v zakladnico-»zastavljalnico«, zakaj jih ne bi takoj odnesli ljudem in jim jih dali, tako da bodo videli, kdo jih je prinesel?

Čupoks je za trenutek nehal hrustljati, Jumbo pa je rekel: - Ker so starešine tako ukazali, kar pomeni, da je treba tako tudi storiti!

- Ampak potem bi od ljudi prejeli veliko vseh vrst sladkarij, pa tudi vsi bi nas hvalili! - se ni dal umiriti Fuksik.

- Gremo k Hlupsu, on bo vse razložil! - Čupoks je končno pojedel jabolko.

- Oh, no, brž ko začne poučevati, se predavanje zavleče do večera! - je zavzdihnil Fuksik.

- Vseeno pojdemo h kralju! On nam vse razloži! - je Jumbo podprl prijatelja.

Prijatelji so prišli v hišo kralja Hlupsa, ne da bi poslušali Fuksikovo godrnjanje in stokanje.

Pred Hlupsovo hišo so se grčki ustavili in se spravili v red, ker kralj ni maral neurejenih grčkov in je lahko nemarnost v oblačenju ali pričeski kaznoval z rahlim udarcem s svojo palico.

Čupoks je potrkal na vrata, minuto kasneje pa se je v hiši zaslišalo copotanje copat in kašelj. Vrata so se odprla in na vratih se je prikazal kralj Hlups. Oblečen je bil v staro oguljeno haljo, kratke hlače, glavo je krasila zmečkana pločevinasta krona, v tacah pa je Hlups držal palico - ukrivljeno dolgo palico.

- S čim ste prišli, fantje? - se je kralj ljubeznivo nasmehnil grčkom. - So mi mar vaše mamice poslale košček sladkega sira ali vrček jagodne marmelade?

- Ne, vaše veličanstvo! - je stopil naprej Čupoks. - Potrebujemo vaš nasvet!

- Nasvet - no, torej nasvet! - kralju se to ni zdelo več zanimivo in se je malo odkašljal ter rahlo zmajal z glavo, da mu je zazvenela krona. - A bodite kratki, jaz pa bom raje sédel h kaminu!

- Povejte nam, kralj! Ali lahko odkrito odnesemo najdene zaklade ljudem, da bi od njih dobili dobrote in postali njihovi prijatelji? - Jumbo je to izstrelil v eni sapi, kot bi bil se pripravil.

Kralj Hlups je zmajal z glavo, vzdihnil in odgovoril: - Mi ljudem že mnogo mnogo let prinašamo zaklade. A se ljudem ne pokažemo in se ne hvalimo, da smo zaklad našli mi. Ne pričakujemo pohvale, daril in hvaležnosti, saj bi bila tedaj naša služba ljudem sebična. Poleg tega, če vas bodo hvalili, vam bo to le v škodo, saj bo potem vsak grček mislil, da je najboljši, to pa je vedno slabo! - Kralj Hlups je pomenljivo pogledal grčke, zamahnil s šapo in zaloputnil vrata.

Fuksik, Čupoks in Jumbo so se spogledali.

- Ampak, kralj! ... - je poskušal ugovarjati Čupoks, vendar so bila vrata že zaprta in niso več odgovarjala.

Fuksik jim je pokazal jezik in se obrnil k prijateljema:

- Imam idejo: preverimo kraljeve besede v praksi, morda je pa treba spremeniti stara pravila? Če kralj nima prav, se nam bo zahvalilo celo pleme in vsi nas bodo hvalili!

- Saj si slišal, da nam je čakati, še bolj pa prositi pohvale pri odraslih le v škodo! - Jumbo se je namrščil.

- Ah no, kakšna neumnost! - Fuksik se je nakremžil. - Naprej, za mano, vidim, da sta se preprosto ustrašila!

Hrčka sta skomignila z rameni, se spogledala in stekla za Fuksikom.

- Tako torej! - Fuksik se je zarotniško obrnil k Čupoksu:

- Tvojim staršem bomo rekli, da smo se šli igrat k Jumbu, prav?

Fuksik se je obrnil k Jumbu in nadaljeval:

- A tvojim - da smo se šli igrat h Čupoksu! Starši bodo mislili, da nas pazijo odrasli, mi pa bomo medtem preverili stara pravila!

Grčki so se razkropili v različne smeri in se kmalu spet zbrali na istem mestu.

Fuksik je v šapicah držal piščalko, boben s paličkami, staro broško, pa tudi ukrivljeno palico in črn šal - povoj. Čupoks je pogledal vse te stvari in vprašal:

- Kaj ti bo vse to?

Fuksik je prezirljivo pojasnil:

- To broško bomo nesli gozdarju in njegovi ženi - našel sem jo nedaleč od gozdne stražarnice! Ti, Čupoks, boš piskal na piščal, ti, Jumbo, pa boš udarjal po bobnu, tako bo bolj zabavno! Jaz pa bom nosil to palico s črno ruto kot prapor! Ljudje bodo navdušeni!

Jumbo je dvomljivo pogledal črno ruto, na kateri sta bili v beli barvi narisani lobanja in kosti, ter vprašal:

- Si prepričan, da je to lep prapor?

Fuksik je z zaničevanjem pogledal svojega prijatelja in odvrnil:

- Seveda sem prepričan! Večkrat sem na različnih slikah videl, kako ljudje nosijo takšne prapore! Naprej, v gozdarsko kočo!

Minuto kasneje so Fuksik, Čupoks in Jumbo že hodili po poti skozi goščavo. Čupoks je predirljivo igral na piščal, Jumbo je s paličkami udarjal po bobnu, Fuksik pa je nosil črni prapor in staro broško. Vrana, ki je sedela na smreki s kosom sira v kljunu, je ob pogledu na grčke najprej iz kljuna spustila sir, nato pa od začudenja še sama skoraj padla z veje.

Ravno v tistem trenutku, ko so se prijatelji znašli nedaleč od gozdarjeve hiše, je gospodinja odšla na verando, da bi obesila perilo. Ko je gozdarjeva žena slišala predirno piskanje piščali in oglušujoče bobnanje, je od presenečenja vzkriknila in spustila posodo za perilo iz rok.

Ko je ženska bolj natančno pogledala čudno družbo, je zagledala črni prapor z lobanjo in kostmi in je s krikom zbežala v kočo. Trenutek pozneje je na verando skočil ogromen bradat gozdar s puško v rokah in zapihal kot ris. Nameril je puško in ustrelil ter zadel črni prapor. Palica se je prelomila, prapor je padel na Fuksikovo glavo. Grčki so se ustrašili in začeli bežati, a Fuksik se je spotaknil in padel v prah, Čupoks in Jumbo pa sta padla nanj. Gozdar je spet divje zakričal in ustrelil, a je zadel staro smreko, tako da so se na grčke vsule iglice in storži. Z vpitjem in kriki so grčki skočili na noge in prehitevajoč drug drugega odbrzeli domov.

Nedaleč od vasi so grčki upočasnili korak in se šele tedaj začeli pogovarjati o tem, kaj se je zgodilo. Fuksik je, ves zadihan, sunil Čupoksa in izdaval:

- Ti si kriv, Čupoks! Tvoje piskanje je vsem paralo ušesa!!! Zato so nas ljudje tako slabo sprejeli!

- JAZ?! Kaj imam jaz pri tem ?! - je zavpil Čupoks. - Od samega začetka je bila to slaba ideja!

- Ja? No, potem je kriv Jumbo! Preveč hrupno je tolkel po bobnu, moral bi udarjati tiho in nežno!
- nadaljeval je Fuksik, ne da bi se zmedel.
- Kaj?! Te ni sram ?! - je bil ogorčen Jumbo.

Grčki, ki so se prepirali in obtoževali, so že skoraj prišli do vasi, ko se je nenadoma od zgoraj zaslišalo krakanje stare vrane:

- Dovolj prepira! Zdaj vas bodo umirili! - se je nasmejala in pokazala z nogo proti vasi. - Starejše je treba poslušati! Vi pa ste povzročili streljanje, po vsem gozdu se je slišalo, nič koristnega ne naredite, paraziti ste, nič ne delate. Le kaj ste si izmislili, strašiti poštene živali in ptice! Vaši starši vas bodo že izprašili...

Vrana je še naprej godrnjala in se razburjala, a grčki je že niso več poslušali. Fuksik, Čupoks in Jumbo so gledali proti vasi, kjer je vse pleme grčkov v popolni tišini čakalo neposlušne prijatelje. Nasproti Fuksiku, Čupoksu in Jumbu so prišli njihovi starši. Kralj Hlups je vzdihnil in se žalostno nasmehnil ter zmajal z glavo.

8. poglavje. Srečanje z kukumbreki.

Nekega lepega poletnega dne, ko se je končala Fuksikova zaporedna kazen, je skupaj z Jumbom in Čupoksom odšel iskat zaklade. Prijatelji so vas zapustili zgodaj zjutraj, ob zori. Odšli so na pot in zapeli iskalno pesem, ki jo pogosto pojejo grčki, ko iščejo zaklade. Ko so zapustili pot in se odpravili globoko v gozd, so se prijatelji nenadoma skoraj zaleteli v tri živalice, zelo podobne grčkom, ki so vlekly voziček s travo.

Tri živali so bile, sodeč po oblačilih in kitkah, dekleta, od grčkov pa so se razlikovale le po temnejši dlaki in bolj puhastih repkih.

Grčki, čeprav so bili navzven srčkana bitja, so bili v notranjosti še vedno gozdne zverinice. Kadar so v bližini svoje vasi srečali tujce, je zato v njih takoj zaigral samoohranitveni nagon za obrambo svojega ozemlja. Po nekaj trenutkih tišine se je Fuksik odločil prevzeti pobudo v svoje tačke in je stopil malo naprej.

- Kdo ste? - je grozeče vprašal, se ozrl na prijatelje in iskal njihove podpore. Hkrati sta se tudi Jumbo in Čupoks držala bojevito - namrščila sta obrvi in naredila resen obraz.
- Mi smo kumbreki! Iz slavnega plemena kumbrekov, gospodarjev polj, rek in gora! - se ni dala zmesti najvišja med kumbreškimi dekleti. - Moje ime je Kvasulja, njeno je Kukvimba, njeno pa Mabasja. Kdo ste pa vi?
- Mi smo grčki! Veliki iskalci izgubljenih zakladov in prodajalci dragocenosti, mogočno pleme grčkov! Kam greste in kaj vozite na vozičku? - je povzdignil glas Jumbo in čez ramo pogledal Fuksika.
- A zakaj bi morali o tem poročati vam? - je razumno pripomnila Mabasja.
- Ste kam namenjeni? Če ste, pojdite naprej po svoji poti! - je z grozečim glasom dodala Kukvimba.

- To je naša dežela in vedeti moramo, kdo hodi sem in zakaj! - je rekel Čupoks.

- Ali imate dokumente, ki potrjujejo, da je to vaša dežela? - je zbadljivo vprašala Kvasulja in se zahihitala. Zvičajno vprašanje je presenetilo grčka.

Drugi dve kumbreški deklici sta se začeli smejati Kvasuljini šali, kar je grčke zelo razjezilo.

Fuksik se je približal k Kvasulji in jo poskušal izriniti s poti, a Kvasulja se je le malo zazibala, vendar ostala trdno in odločno na poti ter se ni niti za ped umaknila Fuksiku.

- Uh, fant, raje drži šape pri sebi! - je posvarila Kvasulja, napela obrvi in se nasmehnila ter pokazala ostre zobe.

Razmere na gozdni poti so postajale vse bolj napete.

Kvasulja se je počutila dovolj samozavestno, saj je verjela, da ima dovolj znanja o rokoborbi, pridobljenega iz neke knjige, ki jo je našla nekje na jasi. To je bil priročnik »Samoobramba brez orožja« in Kvasulja se je dobro spomnila sličic ljudi, oblečenih v kimono. Kvasulja se je samozavestna nasmihala v predokusu boja, Mabasja in Kukvimba pa sta namerno zazevali in si zakrili usta s tacami, češ, videli sva že drugačne boje.

Fuksik je še odločneje odrinil Kvasuljo in takoj prejel odločen in boleč udarec v nos. Oči so mu zalile solze in bliskovito je z zobmi zgrabil tačko, ki ga je bila udarila. Kvasulja je zacvilila in se z izbuljenimi očmi vrgla na Fuksika, ga grizla in praskala. Vsa leta trdih treningov, izpopolnjevanja prijemov in tehničnih priprav so izpuhtela, gozdni prebivalci pa so uprizorili tipičen živalski pretep s kričanjem, sopenjem in s frfotajočimi kosmi dlake in opraskano kožo.

Fuksik, Jumbo in Čupoks so se vrnili v svojo vas čez približno eno uro - potrti, v raztrganih oblačilih, z modricami in praskami.

Pleme grčkov je bilo že vajeno incidentov, v katere so bili z zavidljivo pravilnostjo vpleteni naši nesrečni junaki, toda ko so drugi grčki poslušali njihovo zmedeno zgodbo, je vse prevzelo sočutje do ubogih žrtev in so bili presunjeni. Kaj takega! - nenavadne živali, kot jajce jajcu podobne grčkom, se sprehajajo okrog njihovega naselja in se obnašajo precej nesramno! Pleme se je za nasvet obrnilo na starešine. Modre glave vasi so bile zmedene, nič niso vedele o nobenih kumbrekih, le stari Hlups je pomenljivo hropel, potresal z nogami, ko se je spomnil plesa v magnetnem polju, in naslonjen na palico rekel:

- Vem, kdo so to.

Polno radovednosti in zadržujoč sapo se je pleme zbralo okrog starešine in naostrilo ušesa.

- Pred davnimi časi, v času dedka mojega dedka, je bilo pleme grčkov in kumbrekov ena celota. Tedaj ni bilo ne grčkov ne kumbrekov...

- In kdo je bil?! - je v zboru dahnilo vse pleme in se udobno namestilo okoli ljubljenega kralja.

- Bilo je pleme puhouškov ... - je žalostno rekel Hlups. - Ljubki in prijazni puhouški ...

- Puhouški ?! - je skozi vrste grčkov vzvalovil zaprepaden vzdih.

- Uhljački in puhki?! - so zašepetali med seboj grčki.

- Ja, ja ... - je Hlups prikimal z glavo. - To veličastno pleme je že od nekdaj iskalo in ljudem vračalo zaklade - to je bil njihov cilj, naloga in smisel življenja.

- Nihče iz plemena ni vedel in ni pomnil, zakaj bi morali puhouški ljudem vračati dragocenosti, vendar so vsi razumeli, da je to treba. Treba in konec! - Hlupsov glas je drhtel od razburjenja. - In ti puhouški so bili vest in upanje gozda: v najhujšem mrazu ali v času pomanjkanja je lahko to prijazno pleme sprejelo, ogrelo in nahranilo vsako žival ...

- In celo slona? - je v tišini, ki je nastala, tiho vprašal tanek glasek.

- Tišina!! Kakšen slon?! Saj menda nismo v Afriki!! Prej premisli, preden odpreš usta!! - je ogorčenje preplavilo vrste grčkov.

- Nadaljujte, Vaše Veličanstvo, prosimo vas! - je poprosil Jumbo.

- In potem so nekega dne prišli hudi časi tudi za puhouške, - je z vzdihom nadaljeval Hlups. - Leto je bilo zelo slabo: sušno in vetrovno, deževno in nevihtno, nikakršnega normalnega vremena.

Od kopice nerazumljivih besed, ki si jih je pravkar domislil Hlups, je bilo vse pleme nekoliko zmedeno, a nihče si ni upal kralja prekiniti: saj bi ta lahko preprosto vstal in odšel, poslušalci pa bi lahko le ugibali, kaj so pomenile njegove besede.

- V tem letu v gozdu sploh ni bilo hrane: ni bilo niti trave, niti gob, niti jagodičja, - je pripovedoval Hlups in se majal na eno in na drugo stran ter zategnjeno nadaljeval. - Vsi so stradali: volkovi, merjasci, losi, zajčki ...

- In celo sloni ? - je nekdo tiho vprašal z istim tankim glaskom.

Hlups se je namrščil, strogo pogledal poslušalce in umolknil.

- Naj že kdo odstrani tega tečneža!! In slona naj mu da! Poglejte no, našel se je pametnjakovič! - so postali ogorčeni zbrani grčki.

- Tistega leta so stradali tudi puhouški: vse zaloge so bile izčrpane, v skladišču ni bilo žita, v zastavljalnici ni bilo dragocenosti, - je mirno nadaljeval kralj. - Puhouški so bili obsojeni na lakoto.

Pleme je po zadnjih besedah otrpnilo in zastal jim je dih. Celo žolna je nehala trkati po drevesu in je prestrašeno izbuljila oči.

- V tistem trenutku se je nenadoma oglašil neki Skumbrek, ki je izjavil, da puhouški ne nameravajo umirati od lahkote, zato zapušča pleme in ni več dolžan ljudem odnašati zakladov! Vsakdo, ki želi z njim, mu lahko sledi! - Kralj Hlups je zavzdihnil in se zazrl v daljavo nad glavami grčkov.

Vsi grčki so hkrati obrnili glave v smeri Hlupsovega pogleda, a ker niso videli ničesar, so pogled spet hkrati obrnili nazaj k pripovedovalcu.

- Skupaj s Skumbrekom je približno tretjina prebivalcev zapustila pleme puhouškov, ostali pa so ostali pri starem kralju Grčkosu - mojem pra-pra-pra-pradedu, - je nadaljeval Hlups. - Od takrat so se vse, ki so odšli za Skumbrekom, začeli imenovati skumbreki, nato pa - kumbreki. In tisti, ki so ostali v plemenu z Grčkosom - so postali grčki. In glejte, ker so se živali sprle, je pleme razpadlo na dva dela. Del, kjer so se začeli imenovati kumbreki, je odšel nekam zelo daleč in od takrat ni bilo o njih nobenih novic. Od takrat nihče v gozdu še nikoli ni videl kumbrekov: ne lisice, ne orli, ne rakuni ...

- In niti sloni?! - je nekdo tiho prekinil kralja z istim tankim glasom.

- Kdo je tam tako pameten?! Odstranite tega pametnjakoviča!! Kako dolgo bo sitnaril?! - pleme je postalo skrajno ogorčeno.

Kralj Hlups je pogledal po grčkih, hotel je odkriti ljubitelja slonov in je razmišljal, kako bi čim bolj učinkovito vanj zagnal palico, a ga ni našel in se je umiril.

- Zdaj pa so se pojavili in, sodeč po Fuksikovih podplutbah, so kumbreki prav tako bojevitost razpoloženi kot na dan razdelitve našega plemena, - je Hlups končal svoj govor.

Potem ko so grčki slišali Hlupsove besede, so nenadoma postali glasni in so začeli razpravljati o novicah. Mnogi, zlasti bolj bojeviti, so predlagali, da bi poiskali krivce za razkol plemena in se jim maščevali. A Hlups, ki je nenadoma povzdignil glas in s palico udaril po tleh, je pokazal, zakaj so ga nekoč davno nazaj izbrali za vodjo.

- Predlagam, da ne delate prenapljenih sklepov. Mlade živali se pogosto pretepajo, s čimer se poskušajo uveljaviti in si pridobiti ugled. Samo pomislimo na Fuksikovo sposobnost, da iz nič naredi zmedo, nered in požare.

- Po mojem mnenju je bolje, če se pri naslednjem srečanju vsi obnašajo bolj prijazno in poskušajo vzpostaviti stik z našimi sorodniki. Saj bi bilo zanimivo vedeti, kam so se izgubili za toliko let in zakaj so se vrnili.

9. poglavje. V vas grčkov prideta Homka in Rozika.

Nekaj tednov po dogodku s kumbreki se je grčkom primerila še ena nenavadna zgodba.

Tistega jutra, takoj ko je sonce posvetlilo na vas, se je Fuksik prebudil in se začel oblačiti. Postlal je posteljo in skočil iz hiše. Potrkal je na okence pri Jumbu in Čupoksu ter poklical prijatelje na jutranjo telovadbo. Jumbo in Čupoks sta bila brata, Fuksik je imel nekoč tudi brata in sestro - Petrika in Sanjo, a pred mnogimi leti nista poslušala svoje mame in sta sama odšla v gozd po gobe ter izginila brez sledu. Odrasli so ju dolgo iskali, a ju nikoli niso našli.

- Vstajanje! Začenjamo z jutranjo telovadbo! - je ukazal Fuksik. V odgovor so vanj skozi okno priletele zmečkane nogavice in vzkliki »Nehaj že!« in »Pusti me spati!«

Toda Fuksik je vztrajal in kljub temu, da je priletelo proti njemu nekaj predmetov, ki se jim je uspel izogniti, je vseeno lahko zbudil prijatelje in jih privabil na ulico. Fuksik je vzel svoje najljubše telovadne uteži in začel delati zamahe in udarce. Jumbo in Čupoks sta se doslej raje

ogrevala brez dodatnih pripomočkov. Fuksik je imel zelo rad svoje uteži, Jumbo pa se jim je izogibal in se jih bal. Nekoč pozimi je uteži prekrila tanka plast ivja, Jumbo pa se je odločil, da bo poskusil to sladko »liziko«. Vendar se je izkazalo, da je ivje precej povprečnega okusa, Jumbov jezik pa se je v trenutku prilepil na kovino in da bi rešili reveža, so ga morali prijatelji najprej potegniti za glavo, nato pa iz kotlička naliti vrele vode na njegov zamrznjeni jezik. Zaradi te nesreče Jumbo cel teden ni mogel govoriti in je hodil naokoli z otečenim jezikom. Drugi grčki so se spominjali te zgodbe in se mu včasih celo posmehovali, čeprav je bilo, če dobro premislite, tukaj prav malo smešnega.

Takoj, ko so prijatelji začeli delati vaje, je ob vhodu v vas grčkov nastala nekakšna zmešnjava. Jumbo in Čupoks sta prekinila ogrevanje in stekla tja, Fuksik pa jima je sledil in jih želel vrniti na trening. Ko so prišli prijatelji bliže, so videli, da je množica obkrožila dva stara znanca - Homka in Roziko!

Živalci sta bili v raztrganih oblačilih, videti sta bili utrujeni, Homka je bil ves shujšan.

- Homka! Rozika! Kaj se je zgodilo? Kako sta prišla sem? - je presenečeno vprašal Fuksik.

- Vode ... - je v odgovor zastokal Homka. Takoj so mu dali skodelico pijače.

- ... in hrane ... - je po pitju zastokal hrček. Neka grčka mu je dala jabolko, nekdo drug mu je dal kruha. Vse je v hipu izginilo v Homkinih ustih.

- Sira ... - je spet zastokal hrček.

- Povej mi, kaj se je zgodilo! - ga je prekinil Čupoks.

- Oh, groza! - je zacvilil hrček, padel na travo in si začel s šapico masirati srce. Ko je papiga Rozika spoznala, da bo Homka še dolgo igral tragično vlogo, je popila malo vode in sama prevzela vlogo pripovedovalke.

- Vso noč sva iskala vašo vas in se prebijala skozi goščavo ...

- Zakaj sta zapustila hišo? - je vprašal starešina Hlups.

- To je strašno ... - je zaječal hrček, ne da bi kaj pojasnjeval, in spet prosil za sir, Rozika pa je začela razlagati:

- Po naključju sva slišala, da je Sofija prosila svojega očeta za psa, nadležnega hrčka in papigo, torej naju, pa bi na primer kam prodali ali podarili. Oče ji je sprva poskušal razložiti, da so živali tudi živa bitja, poleg tega tudi njeni prijatelji, zato bi morali ostati v hiši, a hči je vztrajala in se potem razjokala.

- Neznosno ... - je pokomentiral Homka in žvečil sir, ki ga je nekdo prinesel.

- Potem sva se ponoči posvetovala in se odločili, da odideva od doma, če sva postala lastnikom nadležna. A ribe so ostale v akvariju - pač niso mogle z nama, - je žalostno povzela Rozika. - Ali naju sprejmete v svojo vas? - je z upanjem vprašala.

- Zagotovo! V vasi lahko živita, dokler želita! - so veselo zavpili Fuksik, Jumbo in Čupoks in živali odpeljali domov k Fuksiku.

Homka je snel ovratnico, na hrbtni strani katere je bilo z majhno pisavo napisano: »Pozdravljeni, ime mi je Homka! Če berete to pismo, sem se izgubil. Ker ne znam govoriti po človeško in se ne spomnim naslova bivališča, vas prosim, da stopite v stik z mojo gospodarico Sofijo na naslovu: Svobodno mesto, bulvar Mira, blok 7 in me vrnete tja. Vi zagotovo dobite nagrado, meni pa bodo dali okusne piškotke!« Homka je pogledal na ovratnico, zavzdihnil in jo vrgel v grmovje.

- Zbogom, staro življenje. - Mostovi so požgani in ni več poti nazaj ... - je dramatično razglasil hrček.

- Svoboda! - Jumbo ga je spodbudno potrepal po rami.

Od tega trenutka sta Homka in Rozika živela v Fuksikovi hiši in sta mu postala kot brat in sestra. Tako sta se udomačeni živali spremenili v gozdna prebivalca.

10. poglavje. Fuksik in njegovi prijatelji orjejo polje

Nekaj dni kasneje, precej zgodaj zjutraj, je Fuksika zbudilo Homkovo smrčanje in Rozikino žvižganje, ki ga je oddajala v spanju. Fuksik je odprl oči in se zazrl v strop.

- Danes je treba narediti nekaj dobrega, - se mu je v glavi utrnila misel. - In to tako, da bo veliko dobrega, - se je nadaljevala misel. Dan je obljubljal, da bo nekaj posebnega.

Grček je ležal in razmišljal, kaj narediti.

- Krekerji, - je v sanjah zacvilil Homka in se prevrnil z ene strani na drugo. Fuksika je preblisnilo. Oblekel se je, postlal posteljo in odšel na običajne vaje. Odločil se je, da za zdaj na vaje ne bo vključeval papige in hrčka, kajti Homka je rekel, da je čisto izčrpan, Rozika pa je veliko letala, tako da je bila vitka in s krepkimi krili.

Fuksik se je spet izognil nogavicam, copatom in lončku, a je vseeno prebudil prijatelje, začel jutranje vaje in povedal Jumbu in Čupoksu o svoji želji, da naredi nekaj koristnega.

- In seveda potrebujem vajino pomoč, - je dodal Fuksik.

- A, - je prikimal Čupoks, ki je bil tisti dan bolj redkobeseden.

- In kaj je treba storiti? - je vprašal Jumbo.

- Na robu gozda, blizu globeli, je majhen kos zemlje, ki ga obdeluje nekaj kmetov s plugi in konji, - je začel razlagati Fuksik. - Pomagajmo tem kmetom: ko bodo odšli na obed, bomo dokončali njihovo delo in do konca zorali zemljo. Ljudje se bodo vrnili in se razveselili - je navdušeno končal grček.

- Ali si to predlagal tudi Homku? - je vprašal Čupoks.

- On pravi, da je po potovanju skozi gozd še vedno prešibak, a ga lahko vprašamo ...

- Jaz sem umetnik, ne kmet! - je s šibkim glasom rekel Homka, ko je slišal predlog, in skril glavo pod odejo. - Te tačke so bile rojene za oder, - je rekel in izpod odeje pomolil drobceno tačko.

- V gozdu ni odra, je le surov boj za preživetje divjih živali. Če hočeš preživeti, moraš biti pripravljen na težave, - je ugovarjal Jumbo. - Obleci si kratke hlače in pojdi z nami. Ta pustolovščina ti bo koristila in ti utrdila tačke.

- Kako težko je življenje, - je odgovoril Homka in se sladko pretegnil. - No, kaj hočem, se bom pač prilagodil okolju.

Hrček si je oblekel zanj prevelike hlače in odšel s prijatelji.

Okoli poldneva so prijatelji prišli do roba gozda. Odpravila jih je teta Strgalka, Fuksikova mama. Imenovali so jo Strgalka, ker je z zelo trdimi brisačami in ščetkami umivala Fuksika, Petrika in Sanjo, otroci pa so med kopanjem vedno tako vpili, da se jih je slišalo po vsej vasi. Potem ko sta se Petrik in Sanja izgubila v gozdu, je pod trdimi krtačami in brisačami trpel le Fuksik.

Ko so prijatelji prišli do roba gozda, so se skrili za majhnim drevesom in začeli opazovati delo oračev - bila sta dva. Kmeta, ki sta trdo delala, sta postala utrujena in sta se odločila, da gresta na kosilo.

Ne da bi odpregla konja, sta mu orača dala vedro vode in sena, sama pa odšla v senco košatega hrasta. Potem sta se kmeta odločila, da malo zadremata in sta potisnila slamnata klobuka na čelo ter se udobno namestila za kratek dremež.

Grčki in Homka so se tiho približali konju, ki je mirno prežvekoval seno. To je bila v resnici stara kobila suhih bokov, siva z rjavimi lisami. Grčki so zlezli na žival, zvlekli za sabo Homka in se zamislili nad tem, kako pognati in voditi kobilo. Kobila, ki je začutila, da po njej lezejo neke živali, je postala pozorna, dvignila je ušesa in prenehala jesti seno.

- Fuksik, kaj storiti naprej? - je vprašal Jumbo.

- Uh -uh ... prvič vozim to transportno sredstvo za oranje, - je priznal Fuksik, ki ni vedel, kaj naj naredi.

- Morda bi dali konju komando? - je plaho predlagal Čupoks.

- Točno tako! Saj ji nekako rečejo, da mora iti, hoditi ali stati! - je dodal Jumbo.

- Zdi se mi, da moraš ukaz povedati konju v uho, - je predlagal Fuksik in se počehljaj po tilniku.

- Ker pa ima ta konj dve ušesi, - je ob pogledu na kobilo dodal Fuksik, - sta potrebna dva operaterja: eden za levo uho, drugi za desno.

- Tako bo konj, ko bo prejel ukaz v levo uho, zavil levo, ko bo prejel ukaz v desno uho - pa v desno, - je sklenil misel Jumbo, se povzpel čez konjski vrat na glavo in sedel k levemu ušesu.

- Zdi se mi, da se vse to lahko konča z nepopravljivo tragedijo, - je dejal Homka. - Najprej za nas.

- Ne bojte se, zdaj boste videli, kako se gozdni prebivalci spopadajo s težavami! - ga je pomiril Čupoks.

Konj je bil na začetku pozoren in se je po vsem telesu drobno tresel kot parni stroj na startu, za popolno delovanje pa iz nosnic še ni prišlo dovolj pare.

- Odlično! Jaz bom upravljal desno uho, ti, Jumbo, levo, ti, Čupoks, pa boš upravljal gibanje naprej! - je zavpil Fuksik in se usedel konju ob desno uho.

- In kje so zavore na tem konju in kako ga ustaviti? - je zaskrbljeno vzkliknil Čupoks.

Toda nihče ga ni več slišal, ker sta Fuksik in Jumbo na »en-dva-tri« istočasno zakričala »gremo!!!« v obe ušesi kobile, ki je bila sicer pripravljena na vsa mogoča presenečenja, takemu šoku pa le ni bila kos. Od presenečenja se je nenadoma dvignila na zadnje noge, zarezetala in planila naprej. Plug, vprežen za kobilu, se je zarezal globoko v zemljo in-ko je preoral približno deset metrov, je spet skočil iz zemlje kot delfin iz vode. Kobilu, nora od strahu, je odvihrala po pobočju grape, grčke pa je prestrašilo tako hitro oranje. Ko so poskakovali na kobilu, so vendar kmalu prišli k sebi in začeli kričati, naj se ustavi.

- Kobilu, stoj!!! – je zavpil Fuksik konju v desno uho.

- Stoj, komu le govorim! Ehaaa! Stooooj!!! - je kričal prestrašeni Jumbo na levo uho.

- Bratci! Ustavite konjske sile! - je z od groze izbuljenimi očmi zacvilil Čupoks. Homka je molčal, se s tačkami držal za konjsko grivo in z vsem svojim videzom izražal skepticizem glede sposobnosti gozdnih prebivalcev, da premagujejo težave.

Kobilu je vse hitreje dirjala po pobočju grape. Plug je kot neuporaben kos železa skakal za kobilu in kot živo bitje na čisto kosil travo, grmovje in mlado drevje ter za seboj puščal krivo poseko. Nenadoma se je plug zataknil za mogočno drevo, se odtrgal od konja in obvisel na eni od vej. Konj je še bolj trznil in grčki so odpadali z njega kakor preveč zreli sadeži. Ko je konj pretekel še nekaj deset metrov, se je ustavil, sunkovito hropeč in drhteč po vsem telesu. Ležeči v travi so grčki videli orača, kako tečeta po pobočju grape h kobilu, in so se hitro skrili v bližnje grmovje. Kmetu sta stekla do konja, ga pregledala in odpeljala nazaj, ter se pogovarjala, da je kobilu najbrž ugriznil obad in je od nenadne bolečine zdivjala.

Toda preden je kmetoma uspelo narediti pet korakov, sta v neravni globoki brazdi, ki jo je naredil plug, opazila med grudami črne, mastne zemlje nekaj rumenega in bleščečega. Orača sta se sklonila in polna začudenja našla polomljen glinen lonec, poln zlatih in srebrnih kovancev. Veselje kmetov je bilo brezmejno! Od veselja sta začela skakati in se objemati, metati klobuka v zrak in poljubljati konja po prepotenem, prestrašenem gobcu. Konj je zmajeval z glavo in ni popolnoma nič razumel, zakaj se orača veselita in ga ne kregata zaradi samovoljnega oranja pobočja grape.

Fuksik, Jumbo, Čupoks in Homka so ležali še nekaj minut v skrivališču in opazovali orača, ki sta se veselila. Potem so stokajoč od bolečin pogladili modrice in udarnine ter odkorakali v vas. Pri tem je Fuksik svojim prijateljem dokazoval, da je prav Čupoks napačno »vklopil hitrost« konja, kar je med tovariši povzročilo vihar ogorčenja in so bili celo pripravljene, da ga nabijejo, a so se hitro pomirili in se že po nekaj minutah veselo smejali drug drugemu in se poimenovala »konjeniki sreče«, ker se je na koncu oranje tako srečno obrnilo. Škoda, se je pritožil Fuksik, da kmetje nikoli ne bodo izvedeli, kdo jim je pomagal najti zaklad.

11. poglavje. Homka in Rozika se vrneta domov

Minilo je nekaj tednov od trenutka, ko sta se Homka in Rozika naselila v vasi, in grčki so bili zelo zadovoljni z novima prebivalcema. Homka, ki je imel naravni dar, da je zabaval vse okoli sebe, je poznal ogromno trikov in je nenehno uprizarjal predstave, Rozika pa je patroljirala v zraku nad vasjo in starešinam sporočala o dogajanju v okolici naselja. Toda mir ni trajal dolgo. Nekega jutra je eden od grčkov sporočil, da je na robu gozda videl dekle, ki je hodilo po gozdu, jokalo in klicalo svoja izgubljena prijatelja - Homka in Roziko. Z njo sta bila mama in oče, ki sta tudi iskala hrčka in papigo.

- O-o-o, - je zastokal Homka, se usedel na travo in začel masirati srce. - Odprle so se stare duševne rane. Rozika, prijateljica moja, kaj nama je storiti?

Rozika je zmajala s krili.

Pleme se je zbralo na sestanku. Hlups je prevzel besedo. Dolgo je premišljeval, naslonjen na palico, noge pa so mu nehote poplesavale skupaj z magnetnim poljem. Hlups je v zadnjem času veliko treniral in prišel v dobro formo, sredi poletja pa je celo načrtoval plesni festival.

- Ker sta postala Rozika in Homka za nas draga in enakovredna člana plemena, naj se sama odločita, ali ostaneta ali se vrneta k ljudem, - je končno dejal Hlups. - Osebnost vaju bom zelo pogrešal! - je dodal starešina in v očeh so se pokazale solze. Tudi Homka je ob poslušanju govora potočil solzo. Celotno pleme grčkov je vznemirjeno vzkliknilo: »Naj ostaneta!« in »Naš dom je vaju dom!«

Homka je zamahnil z modrim robcem, ki se mu je, kot po čarovniji, pojavil v tački, in vse prosil, naj mu prisluhnejo.

- Hvala, hvala, prijatelji! Za naju z Roziko bo odločitev težka, zato se bova posvetovala do jutra.

Po dolгих urah razmišljanja sta se naslednji dan papiga in hrček odločila, da se vrneta k ljudem. Dolgo sta se poslavljala in objela sta vsakega člana plemena posebej.

- Homka, zdaj boš naš obveščevalec med ljudmi, naš povezovalni člen, - je izrazil upanje Hlups in objel svojega debelušnega prijatelja.

- Jaz bom najboljši obveščevalni hrček doslej! - je zagotovil Homka. - No, v vsakem primeru najbolj duhovit in eleganten.

- Rozika, skrbi za Homka, - je Hlups priporočil papigi. Rozika je zadržano prikimala.

V spremstvu grčkov sta odšla do roba gozda. Ni bilo več ljudi, bilo pa je ogromno človeških sledi. V pričakovanju, da se bodo ljudje vrnili, so živali prenočile ob robu gozda, dolgo so sedele ob majhnem ognju in se spominjale skupnih dogodivščin. Naslednje jutro so prišli ljudje in spet začeli glasno klicati Roziko in Homka.

- Prepričan sem, da se še vidimo! - je vzkliknil hrček in objel prijatelje. Nato je tudi Rozika objela vse.

- Zdaj sta pravi gozdni živali, ne pozabita na to in ne bojta se gozda! - je Jumbo priporočil odhajajočemu hrčku.

- Pozdravi ribe! - je zavpil Fuksik.

Hrček se je obrnil, da bi se poslovil, in dvignil šapico, Rozika pa je zamahnila s krilom. Čez nekaj trenutkov so ju ljudje opazili, deklica je z veselim krikom odhitela k svojima dragima prijateljema, ju vzela v naročje, brbljala opravičila in ju začela objemati. Grčki so nekaj minut opazovali ganljivo srečanje, nato pa so se veseli umaknili globoko v gozd.

12. poglavje. Nov spopad s kumbreki

V plemenu grčkov so postopoma pozabili na spopad s Kumbreki. Grčki niso bili maščevalni ali napadalni, zato so živeli v miru z ostalimi prebivalci gozda. Če je prišlo do sporov, ki jih ni bilo mogoče odpraviti, pa se je celotno pleme združilo in to je bila močna sila. Ker grčki niso bili posebej veliki, hitri ali okretni, so zmagovali v bitkah zahvaljujoč usklajenosti dejanj, disciplini in tovariškemu, skupinskemu duhu. Kot neustavljiva bojna mašina so se obrnili proti sovražniku in ga pognali v beg. Po nekaj uspešnih bitkah se tudi največje in najnevarnejše živali raje niso več zapletale z grčki. Zdaj pa se je v gozdu pojavilo še eno pleme, ki po svoji povezanosti ne samo ni bilo slabše od grčkov, ampak jih je celo prekašalo.

Kumbreki so grčke znova spomnili na svoj obstoj, ko je pritekel v vas grček Bistrik, ves v modricah in solzah. Bistrik je bil vedno posebno drzen in izredno ponosen nase, vse grčke pa je delil na pametne, se pravi »bistre«, in na neumne - »tupike«. Seveda je Bistrik zase menil, da je »Bistrik« - bister. Nekoč je sestavil kolo in se označil za nič drugega kot za »strela na kolesu«, ko pa je treščil v drevo, ga je pleme začelo klicati »kolotupik«.

Zdaj je Bistrik, jokajoč in s po licih razmazanimi solzami rekel, da so se kumbreki spravili nanj, odnesli vse neštete zaklade, ki jih je znosil v vas, ga udarili po zatilju in se pri tem zvijsali od smeha.

Pleme je zelo dvomilo, da bi Bistrik lahko prinesel kaj dragocenega, in ni verjelo, da bi lahko vzpostavil konstruktiven dialog s kumbreki ali sploh s komerkoli. Vendar grčki niso mogli ne odreagirati na tak izpad drugega plemena. Pojavilo se je vprašanje - kako najti kršitelje?

Fuksik, Jumbo in Čupoks so se prostovoljno javili, da gredo v izvidnico. Jokajoči Bistrik jih je odpeljal do jase, kjer je po njegovih besedah dobil nekaj povsem nezasluženi in z ničemer izzvanih udarcev. Ko je grčke pripeljal nedaleč od prizorišča dogodkov, je Bistrik s šapo pokazal nekam v goščavo visokega grmovja in se hitro obrnil nazaj proti vasi, češ da so se v njem pojavile globoke duševne travme in mu je moralno težko biti tukaj. Brž ko se je poleg oblak prahu, ki so ga dvignile Bistrikove šapice, ko je tekel domov, in so se ostali grčki odkašljali in si pomeli oči, so začeli pregledovati bojno območje.

- Veliko odtisov, takih, kakor so naši! - je pripomnil Čupoks, pokazal na razločne odtise v poležani travi ter jih primerjal s svojimi.

- Ena sled vodi v našo vas, ostale v goščavo, - je dodal Čupoks.

- Nikoli še nismo prodrli tako daleč v to smer, - je zamišljeno rekel Fuksik.

Pogumni grčki so se pokrili z vejicami in se posuli z listi, da bi bili manj opazni, in se podali na pot. Včasih so se odtisi tac izgubili, toda prijatelji so spet našli pravo smer po odlomljenih vejicah in po komaj zaznavnem vonju tujcev v zraku. Nazadnje, ko so se prebili skozi zaraščeno goščavo in prebredli vodnat potok, so se znašli pred sestopom v dolino. Povzpeli so se na bližnjo vzpetinico in ko so previdno prilezli na vrh, so spodaj zagledali vasico. Zgrajena je bila na prijetnem kraju, obkroženem s hribi in gozdom. Vas je po razporeditvi hiš in po splošni obliki stavb močno spominjala na vas grčkov.

- Zelo gosto je naseljena! - je navdušeno zažvižgal Čupoks. Dolina je res rojila od živalic, ki so bile čisto podobne grčkom.

- To vas sem videl skozi teleskop iz balona in poznam vse pristope do nje, - je dejal Jumbo, čigar pustolovski duh je bil željan bitke.

- Kaj pa, če bi šli preprosto k njim in se pogovorili? - je predlagal Fuksik.

- Ne, to ne bi bilo zanimivo! - je ugovarjal Jumbo.

- Nihče naj se ne premakne, govoreče grmovje! - se je nenadoma izza njihovih hrbtov zaslišal glas. - Dvignite vejice in jih držite tako, da jih vidimo!

Ujetnike so odpeljali na jaso, ki je bila kakor jajce jajcu podobna osrednji jasi v vasi grčkov. Tam so grčkom končno dovolili, da se obrnejo in premikajo.

- Oh, stare prijateljice! - je vzkliknil Jumbo in s sebe odstranil vejice. Njihovo spremstvo so bile Kvasulja, Mabasja in Kukvimba.

Kvasulja je sumničavo pogledala grčke in takoj nekam stekla. Kmalu se je vrnila s starejšim, veličastnim kumbrekom. Njegovo glavo so krasili plemeniti sivi lasje in krona, ki je zelo spominjala na Hlupsovo.

- Pozdravljeni, prišleki! - je z močnim glasom rekel kumbrek. - Jaz sem Hrams, vodja in poglavar tega plemena!

- In v boljši formi je kot Hlups, - je dejal Jumbo.

- Pozdravljeni, poglavar! - so odzdravili grčki.

- Imate dobro ime, - je poglavarja pohvalil Čupoks.

- Hvala, - je pokimal Hrams. - Moja hči Kvasulja pravi, da ste se že srečali, poznanstvo pa se ni izkazalo za zelo uspešno.

- No, temu je težko oporekati, - je prikimal Fuksik.

- Zakaj ste nam sledili? - je vprašal poglavar.

- Zjutraj ste napadli člana našega plemena in mu vzeli dragocenosti, - je odgovoril Fuksik.

- Ni res, - se je zaslišal glas iz množice. - On je prvi začel!

- Da, on je nesel nekakšno drobnjarijo, ko pa je videl, da dva kumbreka vlečeta v naselje prstan in bleščeč kovanec, jima ju je poskusil iztrgati. Zato ostanejo dragocenosti nam. Lahko se vrnete k svojim prepirljivim sorodnikom in če se odločite za boj, tako tudi bo!

Grčke so odpustili in pred sončnim zahodom so se vrnili v svojo vas. Pleme grčkov se je zbralo ob svetlobi bakel in sveč, da bi se pogovorili o tem, kaj se je zgodilo, in se odločili, kako naprej.

Mnenja so bila, kot vedno, deljena. Nekdo je vpil, da se je treba maščevati in dati kumbrekom lekcijo, nekdo je zahteval, da se s sosednjim plemenom začnejo pogajanja, nekateri pa niso želeli ničesar in so predlagali, da živijo naprej tako, kakor so živeli do tedaj in da so bolj pozorni do tujcev. Tega večera se je pokazala najbolj glasna skupina pristašev pretepa - nekatere je zaskrbelo predrznost kumbrekov, drugi so si zaželeli dogodivščin. Hlups je zagovarjal mirovne pogovore s kumbreki, a se je moral podrediti pritisku večine.

- Se želite bojevati? - je zavpil in poskušal preglasiti hrup množice. - V redu, vendar boste to storili tako, kot vam rečem, če želite zmagati! In brez poškodb, modric in prask! Kumbreke bomo samo prestrašili!

13. poglavje. Raketno-gazirani napad in Zračno-klobasne sile

Opremo grčkov so sestavljale rdeče bojne hlače, rdeča jakna, steblo trsa in zaloga jagod. Jagode so grčki vstavljali v stebila trsa, nabrali polna usta zraka in z vso silo pihnil zrak v cev, da bi izstrelili jagode čim dlje. Potrebno je bilo ogromno spretnosti, da so potisnili jagode čim globlje v trstiko in nabrali čim več zraka, stoječ pred sovražnikom, zato so to spretnost redno trenirali. Te grčke-bojevnike so soplemenjaki imenovali jagodniki.

Tudi so imeli grčki velike prače, v katere so polagali borove storže in jih streljali na sovražnika. Za napenjanje elastičnega traku takšne prače je bila potrebna sila dveh ali treh grčkov. Ti grčki so se imenovali storžki.

Tako se je vojska grčkov podala na pohod, pihali so v cevi in ropotali z bobni. Pred goščavo se je vojska razcepila in en odred je začel obkrožati dolino po desni strani.

- Zmagali bomo! - so vpili grčki in peli bojne pesmi.

Glavne sile so šle naprej pod vodstvom Hlupsa. Na vrh hriba je postavil nekaj svojih podložnikov, ki so naredili silen hrup in začeli klicati kumbreke na boj. Prepričevanje ni trajalo dolgo in Hramsova vojska, oblečena v kratke modre hlače in jakne, s trstiko in pračami na ramenih, se je odpravila iz vasi. Kumbreki so se hitro povzpeli na hrib, prišli na domet jagodnih izstrelkov iz trsov in začeli precej uspešno z jagodnimi naboji obstreljevati maloštevilni prednji odred grčkov. Toda potem je Hlups poslal v boj svoje glavne sile in sledila je resna bitka z jagodičjem in storži. Obe vojski sta se z licem postavili druga proti drugi, delali hrup, ropotali in kričali.

Stari Hlups, čeprav ni bil več mlad, je ostal odličen vojskovodja, to so mu priznavali vsi člani plemena. Po številnih spopadih je bil Hlups izkušen, daljnoviden in hladnokrven.

- Torej, - je začel kralj in z vejico na tleh narisal zemljevid vasi kumbrekov in okoliških ozemelj, ki so jih prej videli Fuksik, Jumbo in Čupoks. - Ne bomo napadli vasi, ker je dobro varovana in se je v njej enostavno braniti. Prisilili bomo njihovo vojsko, da nam pride naproti, in postavili na hrib nasproti vasi majhen odred naše vojske. Ko se bodo kumbreki, ki jih bo zavedla maloštevilnost naše vojske, začeli vzpenjati na hrib, se bomo s tremi četrtinami svojih sil vključili v boj, tako da bo vsa njihova pozornost usmerjena na nas. V tem času se bo majhen oddelek spustil po vrvi s hribov stran od bitke in z boka napadel sovražnikovo formacijo.

- Kdo je pripravljen iti v izvidnico? - se je kralj ozrl naokoli po svoji vojski.

Ravno takrat je Fuksik odganjal čebelo, ki je letela okoli njega. Kralj Hlups je Fuksikove mahajoče tace razumel kot željo, da postane heroj-izvidnik.

- Fuksik, - je slovesno objavil kralj, - imenujem te za pilota rakete in ti dajem priložnost, da opraviš hitro letalsko izvidnico! Ne razočaraj nas!

- Da, moj kralj! A kako bomo izvedli izvidnico? - je vprašal Fuksik, ki zaradi čebele ni razumel ničesar iz vladarjevega govora.

Kralj Hlups je vzdihnil in razmišljajoče rekel:

- Spomnim se legende naših prednikov, govorili so: če vzamete steklenico sladke gazirane vode in vanjo vržete metino tabletko, bo v dveh sekundah iz steklenice izbruhnil močan curek sodavice. Če privežemo izvidnika-pilota-kozmonavta na steklenico, lahko tok sodavice dvigne tako steklenico kot pilota-kozmonavta v zrak.

- Jaz da bi jahal na steklenici?! - je prebledel Fuksik in padel na kolena pred kraljem. - Bojim se, kaj pa če steklenica nenadoma eksplodira?!

- Vse bo v redu! - ga je spodbujal kralj. - Junak boš!

Ob hihitanju Jumba, Čupoksa in drugih grčkov se je Fuksik obupano odpravil pripraviti opremo.

Čez pet minut je bilo vse pripravljeno: veliko steklenico sodavice so postavili na dvignjeno mesto, Fuksika so privezali na steklenico in se pripravili vreči v steklenico tabletko mete.

- Glej, kumbreki so dvignili zračni balon! - je nenadoma zavpil eden od grčkov in pokazal na nebo.

Vse pleme se je ozrlo navzgor: na nebu je počasi plavala košara s kumbrekom, privezana na ovoj klobase, napolnjene z zrakom. Zdelo se je, da po nebu plava navadna klobasa.

- Ha ha ha! - so se začeli krohotati grčki. - Samo pogledajte: kumbreki nimajo zračno-kozmičnih sil, ampak zračno-klobasne sile! Zdaj nas bodo kumbreki zagotovo premagali s svojimi klobasnimi baloni!

Pogled na klobasni balon je bil tako smešen in neverjeten, da ga je vrana, ki je letela mimo, pogledala in se s takšno silo zaletela v borovec, da so se osule iglice in storži.

Iz košare klobasnega balona se je pokazala Kvasulja, pogledala navzdol na razporeditev vojske grčkov in začel pošiljati podatke svojim soplemenjakom, tako da je mahala z dvema rdečima signalnima zastavicama.

- Ona je v izvidnici!!! - je zacvilil nekdo iz grčkov. - Kakšna zahrbtnost! Ona od zgoraj gleda na naše čete!!!

- Hitreje privežite Fuksika in izstrelite našega izvidnika!!! - je v odgovor zavpil nek drug grček.

Fuksik je še bolj prebledel, a se je pogumno držal. Hrčki so v vrat steklenice spustili metino tableto in hitro potisnili vanj zamašek.

- Kdaj odstraniti zamašek, kralj? - so vprašali Hlupsa.

Hlups je izpod kraljevskega plašča izvlekel peščno uro, zamišljeno gledal nanjo ter premikal ustnice.

- Odprite na tri! - je ukazal Hlups. - Ena! ... Dve! ..

Celo pleme je utihnilo in Fuksik je od strahu tiho zastokal in se nenadoma domislil:

- Počakaj, kako pa se bom vrnil z višine nazaj na zemljo? Razmislite o tem ...

- Tri!!! - je zakričal Hlups in zamahnil s šapico.

Grčki so odstranili čep in močan curek je z glasnim hrupom in srce parajočim Fuksikovim krikom gazirano raketo potisnil navzgor, potem ko je okoli stoječe grčke polil s sladko peno.

- In v resnici, kako se bo Fuksik spustil z neba na zemljo? - je vprašal Jumbo. Toda nihče ga ni slišal.

Medtem se je Fuksikova gazirana raketa začela premikati po krivi spirali - prav proti balonu s Kvasuljo.

Kumbreki so zagledali gazirano raketo s Fuksikom, vznemirili so se ter začeli kričati in mahati s tacami, da bi pritegnili pozornost Kvasulje. Toda Kvasulja je bila preveč zaposlena s prenosom obveščevalnih podatkov in je nevarnost opazila šele, ko se je raketa s Fuksikom že čisto približala.

Kvasulja je spustila zastavice iz rok in si z grozo pokrila gobček s tačkama, gazirana raketa je s treskom trčila v klobasni balon, jermeni, s katerimi je bil Fuksik privezan na steklenico s sodavico, so se potrgali, Fuksik sam pa je priletel v košaro balona in padel naravnost h Kvasuljinim nogam. Ta ni imela časa zajedljivo vprašati, kaj je nepovabljenega obiskovalca pripeljalo v košarico njene zračne ladje, saj se je v klobasnem balonu ob udarcu naredila luknja in je začel spuščati tok zraka. Zato se je košara močno nagnila in se je Kvasulja zvalila iz nje, a je imela dovolj časa, da se je z dvema tačkama prijela za zunanji rob.

-Ah-ah-ah, mamica moja, reši me! - je srce trgajoče zavpila Kvasulja.

Plemeni grčkov in kumbrekov sta v grozi otrpnili. Vsem je zastal dih, ko so opazovali Kvasuljo, kako visi na nebu, na robu brezna, držeč se za preluknjani balon, zvijajoč se z vsem telesom, ter se obupano trudi povzpeti se nazaj v balon.

Prav Kvasuljin krik je Fuksika hitro spravil k sebi, sicer bi bil po takem udarcu še dolgo brez zavesti. Bliskovito je stekel do roba koša, se sklonil čez rob, a ko je videl daleč spodaj zemljo, je zgroženo odskočil in se zgrabil za prsi. A Kvasulja je še naprej obupano kričala in Fuksik je končno premagal strah. Spet se je sklonil, stegnil roko do Kvasulje in jo s silnim naporom zvelkel v koš.

Grčki in kumbreki so zaploskali in z veselim krikom pozdravili rešitev Kvasulje. Ta je koketno je pomahala s tačko, kar je med soplemenjaki povzročilo vihar navdušenja. Fuksik pa je sedel na tleh košare in se tresel od prestanega strahu.

- Kako pogumen grček! Junak! – so ocenjevali Fuksikovo dejanje grčki, odobravajoče kimali z glavami in od veselja tleskali z jeziki.

Ves ta čas je skozi preluknjani ovoj klobasne zračne ladje še naprej uhajal zrak, balon se je spuščal in po nekaj minutah je košara pristala na tleh.

Kvasulja je skočila ven in se graciozno priklonila gledalcem, ki so obnemeli od občudovanja, Fuksik pa je še naprej sedel v košari in se tresel od strahu. A njegovi plemenski sorodniki so to razumeli kot Fuksikovo izjemno skromnost.

- Poglejte, kako je skromen! To je vrli Fuksik! - so si šepetali grčki in mahali s tačkami.

14. poglavje. Bitka brez zmagovalca in poraženca

Ko so grčki in kumbreki opazovali, kako veliki heroj Fuksik rešuje Kvasuljo, jih je minila volja do bojevanja. Vendar so morali boj nadaljevati - s strani, kjer je bila vas kumbrekov, je že zletelo veliko zračnih balonov, v košarah so sedeli kumbreki-bombardirji. To so bili kumbreki, usposobljeni, da sovražnika polivajo s sladkim sirupom in nanj mečejo storže. Toda sam pogled na zračne balone je grčke pretresel še bolj kot prvič: vsi so bili narejeni iz ovojev klobas, hrenovk in zaseke.

Grčki so odprli usta ob pogledu na tako smešno vojaško opremo, v naslednji sekundi pa so se začeli nezadržno smejati, držeč se za trebuh. A že čez trenutek jim ni bilo nič več do smeha - na njihove glave so se zlivala vedra sladkega sirupa, nanje so padali borovi storži in iglice.

- Ah tako!!! Oh, vi ste torej taki?! – so se razsrdili grčki in odhiteli pripravljat steklenice s sladko sodavico. Minuto kasneje se je v nebo dvignilo več deset steklenic, ki so sikale in pljuvale sladko peno. Poleteli so v širokem pasu mimo letalsko-klobasnih balonov in po grških in kumbrekih se je obilno razlila sladka rosa sodavice. Od ogromne količine sladke vlage sta se na nebu zableščali dve izjemno lepi mavrici in obe plemeni sta ju občudovali z odprtimi usti.

Mabasja in Kukvimba, ki sta sedeli v košarah klobasnih balonov, sta prav tako gledali mavrici in pomotoma spustili sladki sirup in storže na svoje soplemenjake, na kumbreke, zaradi česar so se ti takoj razjezili:

- Kam točiš sirup, nesrečnica? - so kričali nekateri.
- Odpri oči! - so vpili drugi in stiskali pesti.
- Samo spusti se malo nižje, ti bomo navili ušesa! - so bili jezni tretji.

Mabasja in Kukvimba nista slišala vpitja in sta od zgoraj odvrgli goro bonbonov in bleščic, s čimer sta želeli osrečiti zmagovalce. Toda bonboni in bleščice so bili očitno odveč - sipali so se na kumbreke in grčke, ki sta jih že prej namazali s sladkim sirupom in borovimi iglicami.

- To je bolj podobno pravljici predstavi ... - je godrnjal kralj Hrams, ki je stal na griču in skozi daljnogled opazoval svoje kumbreške bojvnike. - Klovni proti komikom ...

- To ni bitka, ampak cirkus ... - je obupano pripomnil kralj Hlups. - Morali bi nastopati v cirkusu, ne pa se bojevati. Bojvniki ...

Nazadnje so grčki in kumbreki uvideli neučinkovitost bitke in obe strani sta poslali pogajalce z belimi robci na dolgih palicah.

Po nekaj posvetovanjih so pogajalci prišli do sklepa, da sta se obe vojski tistega dne dobro borili in bi lahko šteli rezultat za neodločen, dogovorili pa so se tudi o nenapadanju. Grčki in kumbreki so se znova in znova začeli smejati, ko so gledali drug drugega: pogled na živalce, namazane s sirupom in z bonboni in bleščicami, je sprožal smeh in dobrodušne šale. Kumbreki so začeli urejati svoje naselje, grčki pa so se odpravili na svoje in vsako pleme je bilo popolnoma prepričano, da so zmagali prav oni, njihovi nasprotniki pa niso bili nič drugega kakor novinci v vojaških zadevah in strahopetci. Fuksika, Jumba in Čupoksa je čakala dolga pot domov, potem pa pranje umazanih in sladkih oblačil.

15. poglavje. Potop

Poletje je minilo, prišla je jesen. Močnejša deževja so postajala vse pogostejše, grčki pa so dolgo sedeli v svojih hišah ob toplih pečeh. Ko je dež nekoč za pol dneva prenehal, so se grčki-čuvaji vrnili v vas in poročali o težkih razmerah, ki so nastale v dolini, nedaleč od naselja kumbrekov. Izvidniki so povedali, da se je reka, ki je tekla v dolini, po močnem deževju razlila čez bregove in je grozila, da bo poplavela vas kumbrekov, še posebej, ker v naselje vodi pot, izkopana med nedavno bitko. Kumbreki, izčrpani, kopljejo kanal, da bi preusmerili vodo in gradijo jezove, a vse zaman - ni dovolj ne moči ne časa. Pleme grčkov je je zašumelo ob taki novici.

Več zlikovcev, med njimi tudi Bistrik, se je norčevalo iz nesreče svojih nedavnih nasprotnikov, večina živali pa je z njimi sočustvovala. Poplave so velika nesreča.

Stari Hlups je zamišljeno molčal in hodil po osrednji jasi, zmajeval je z glavo in razmišljal, kako bi se odločil. Nenadoma je Fuksik izrazil željo, da bi spregovoril pred plemenom. Počakal je, da so se zbrali vsi prebivalci, se odkašljal, si poravnal srajco in se odločil spregovoriti.

- Starešine še pomnijo, da smo bili nekoč eno pleme. Da, od takrat, ko so se grčki in kumbreki ločili, je minilo že mnogo let, v tem času je dobila njihova dlaka nekoliko drugačen odtenek od naše, živijo daleč, več smo se borili kakor prijateljevali, njihove kratke hlače se ne zapenjajo

tako kakor naše ... Toda v notranjosti smo še vedno eno gozdno ljudstvo, zato moramo pomagati našim gozdnim bratom! Če ne pomagamo, bo voda odplavila vas in kumbreki bodo ostali brez strehe nad glavo: zima je pred nami in ne bodo imeli časa za gradnjo novih stanovanj. Kumbreki bodo preprosto obsojeni na pogin. Nimamo jih pravice zapustiti! - je Fuksik zaključil ganljivi govor.

- In imajo tudi ljubka dekleta! - je iz množice dodal Jumbo.

- In njihov kralj ima super ime! - je dodal Čupoks.

Pleme se je strinjalo in stari Hlups je odobravajoče pogledal Fuksika. Grčki so se spet zbrali na pohod, a tokrat ne na vojaškega.

V tem času se je nedaleč od vasi kumbrekov delo že nekaj dni odvijalo v polnem teku - celo pleme je kopalo jarek, po katerem naj bi odtekala voda iz poplavljaajoče reke. Čeprav si kumbreki pri kopanju niso privoščili nobenega odmora, ni bilo dovolj časa in se jim ni posrečilo odvrniti nevarnosti in vas bi lahko poplavelo iz minute v minuto. Vse dragocenosti so za vsak primer naložili na splave iz vejic, za evakuacijo prebivalstva pa so pripravili napihljive čolne. Mnoge živalice so že omagovalle od utrujenosti. Njihovi gobčki, dlaka in obleke so bili umazani od tekočega, lepljivega blata. Kukvimba, ki je s svojimi prijateljicami kopala jarek in divje vihtela lopato, je na hribu nenadoma opazila neke postave. Obrisala si je tačke ob kratke hlače in si pomela oči. Ko je natančno pogledala, je spoznala, da so se prikazali grčki.

- Mabasja, Kvasulja, poglejta, kdo se je pojavil na hribu! Kaj hočejo?

- Ah, ti nasilniki! Prišli so se nam smejat! Koplji ... - je zamrmrala Mabasja, sedla na tla, zahlipala, si obrisala nos s tačko ter začela jokati.

In Kvasulja ni rekla ničesar, le žalostno je zavzdihnila in utrujeno nadaljevala delo z lopato po vlažni drseči zemlji.

Zdaj je že vse pleme kumbrekov opazilo gibanje na hribu in delo se je ustavilo.

- Grčki nas opazujejo, - je nekdo zagodrnjal.

- Niso prišli ob pravem času - prišli so, da bi se smejali, - je žalostno dodal še en glas.

Kralj Hrams, ki zdaj ni bil čisto nič videti kot kralj, je prenehal kopati, si obrisal blato in znoj z gobčka, sumničavo pogledal nepovabljene goste ter se oprl na lopato. Vzdihtil je, utrujeno zataknil delovno orodje v tla, zravnal ramena ter opazoval grčke. Kvasulja je stala zraven njega.

Gostje, ki jih vodi Hlups, so se že spustili s hriba ter se bližali vasi.

- Lep pozdrav, bratje! - je gromko spregovoril Hlups. - Kralj Hrams, moje spoštovanje! Snel bi si krono, da bi vas pozdravil, a že dolgo tega ne zmorem. Če sem iskren, me pod njo občasno precej srbi. Gledam vas - ali se vaša vas morda pripravlja na križarjenje po morju?

- Da, točno tako! - je odgovoril Hrams.

- No, lahko vam pomagamo rešiti težavo. Pravzaprav smo zato tudi prišli.

- Hvala vam, vaši dolžniki bomo! - se je s ganjen odzval Hrams.

- Ne, ne boste nobeni dolžniki, saj smo ena družina kljub nekaterim nesporazumom, ki so se zgodili v preteklosti. Dajmo, na delo, fantje! - je zavpil Hlups, zavihal rokave kraljevske srajce in se odpravil v vas. Grčki so z lopatami in vrečami stekli za njim.

Delu se je pridružilo pleme grčkov, polno svežih sil. Navdušeni kumbreki so začeli kopati z novo močjo in uspeli so narediti obvodni jarek do večera, preden je voda pritekla iz reke. Dež je prenehal.

Rdeča krogla zahajajočega sonca je s svojimi žarki sijala na obe plemeni, ki sta stali na hribu. Člani obeh plemen so utrujeni opazovali, kako so blatni tokovi vode drli in rušili vse na svoji poti, vendar mimo naselja. Hiše kumbrekov so bile rešene. V vse gostejšem mraku so grčki in kumbreki začeli drug drugemu čestitati, se objemati in trepljati po ramenih. Nekateri od njih so jokali od sreče.

- In zdaj bomo priredili takšno praznovanje, kakor ga gozd še ni videl, ali pa bom odstopil kot poglavar! - je Hrams, strašno utrujen, a srečen in miren naznanil vsej dolini.

Kumbreki so grčke povabili v svojo vas na pogostitev, prižgali ogenj in začeli postavljati dolge mize. Od kresov in svetilk je postalo svetlo kot podnevi.

- Treba je priznati, da res nisi tako slab fant! - je rekla Mabasja Jumbu, ki je sedel poleg nje.

- Hvala! - je veselo zacvilil Jumbo.

- No ... tudi ti si ... dober ... - je pohvalila Mabasja Fuksika.

V bližini je bilo več praznih sedežev, tam pa sta sedela dva kumbreka, očitno brat in sestra.

- Otročka moja! - se je zaslišal prediren, vesel krik, ki je preglasil hrup množice. To je kričala teta Strgalka.

- Mama, kaj se je zgodilo? - je zbežan vprašal Fuksik.

- Sanja!!! Petrik!!! - je zakričala teta Strgalka in hitela objemat kumbreka - brata in sestro. Kot se je pozneje izkazalo, je pleme kumbrekov v gozdu našlo Petrika in Sanjo, ki sta se bila izgubila, ko sta bila še majhna, in so ju vzeli k sebi. Fuksik se je pridružil bratu in sestri, nato pa so se vsi grčki in kumbreki objemali in zborovsko petje se je razširilo po vsej vasi. To je bil drugi čudež v enem dnevu. Praznovanje in veselice v vasi so se nadaljevali do jutra, dokler utrujeni grčki in kumbreki niso zaspali.

16. poglavje. Pomagati ljudem

Kumbreki in grčki so rešitev vasi praznovali več dni. Plemeni sta dogodek slavili tudi z neprestanimi obiski drug drugega. Najprej so šli kumbreki v vas grčkov, nato grčki v vas

kumbrekov, nato so se vsi začeli obiskovati popolnoma naključno, po tednu in pol pa je bilo že težko reči, katerih je v vasi grčkov več - grčkov ali obiskovalcev kumbrekov.

In v tem času sta se spet pojavila Homka in Rozika. Kot gozdna duhova sta se prikazala iz jutranje megle in s tačkami otresala roso na travi. Sprva so bili grčki prepričani, da se jim vse samo dozdeva, da je vse posledica dolgega, teden in pol trajajočega praznovanja. Toda hrček in papiga sta se trmasto približevala vasi in dokazovala svojo resničnost.

- Kaj se je zgodilo?! - je vprašal Čupoks, ki je prvi premagal začudenje.

- Ne, prijatelj, sama sva prišla, po lastni svobodni volji! - je teatralno rekel Homka. - Ali se ne bi našel za utrujenega popotnika požirek vode? - je vprašal hrček in stegnil tačke proti skodelici kave. Čupoks je vzdihnil, dal gostu kavo in šel kuhat novo.

- Ljudi je zadela nesreča, - je povedal Homka, ko je srkal kavo iz skodelice, - ob poplavi je bilo v mestu poškodovanih veliko hiš, med njimi tudi visok grad s stolpi, ki ga ljudje imenujejo »Muzej pravljic« in ki ga obiskujejo skoraj vsi prebivalci mesta, predvsem pa otroci in številni turisti.

- Slišali smo pogovor gospodarjev. To je zelo pomembna stavba za vse, vendar se je zaradi poplave del zgradbe porušil, velik del pa je poškodovan. Če stavbe ne bodo hitro popravili, bo propadla, - je dodala Rozika.

- Zdaj ljudje po vsem mestu zbirajo denar za nujna popravila, vendar gospodarji trdijo, da prebivalci mesta nimajo dovolj denarja in je stavba obsojena na rušenje, - je nadaljeval Homka.

- Tedaj sem se spomnila, da ste vi, veliki iskalci izgubljenih zakladov in vračevalci draguljev, mogočno pleme grčkov, veliko, veliko let sobivali z ljudmi in jim pomagali. Bi jim lahko pomagali tudi tokrat? - se je spet dvignila Rozika.

- Ali imate dovolj zakladov, da rešite stavbo, ki jo ljudje tako potrebujejo, da v mestu govorijo le o tem? - je z upanjem vprašal Homka.

Pleme je tiho pogledalo Hlupsa in stari kralj je stopil naprej.

- Dolga leta že zbiramo dragocenosti in jih spravljamo v skladišče. Mislim, da je tam dovolj zakladov. Toda tudi če jih ni dovolj, imamo nove prijatelje - kumbreke, ki služijo istemu namenu - pomagati ljudem. In pomagali nam bodo, - je prepričano rekel Hlups in se oprl na svojo palico. Hrams je odobravajoče prikimal.

Pleme grčkov je odobravajoče zavrvelo, zaslišali so se klici »Točno!«, »Pomagajmo ljudem!« Toda nihče ni vedel, kje je ta stavba, ki jo je bilo treba popraviti, in kam je treba odnesti zaklade. Seveda so se naši stari prijatelji - Fuksik, Jumbo in Čupoks – takoj prostovoljno javili, da gredo in najdejo grad. Tako močno so si želeli pokazati svojo moč in spretnost pri raziskovanju, da se je pleme brezpogojno strinjalo, da jim da takšno priložnost. Po dolgem posvetu je bilo sklenjeno, da gredo v izvidnico še isti dan.

17. poglavje. Raziskovanje mesta in dostava zakladov v »Muzej pravljic«

- Glavna stvar v obveščevalni dejavnosti je prikrivanje! - je zamišljeno rekel Fuksik in dvignil kazalec.

Fuksik, Jumbo in Čupoks so stali in pogledali kup človeških oblačil, ki so jih prinesli člani plemena grčkov. Po nekaj minutah brskanja so si prijatelji izbrali otroški rjav plašč, dotrajane modre čevlje, strupeno-rumen karirast šal, zelene rokavice in velik črn cilinder. Toda tudi otroški plašč je bil oj-oj-oj - zelo velik za vse živalice. Nekdo je predlagal, da Fuksik stopi Čupoksu na ramena, Jumbo pa se povzpne na sam vrh. Prijatelji so to storili in plašč se je zares dobro prilegal. Na vrh te piramide so zavezali šal in nanj položili prašni cilinder, a se je Jumbo popolnoma izgubil v njem, zato so se odločili, da v pokrivalu izrežejo dve luknji - za oči.

- V črnem cilindru, v obleki stari, v vaše mesto se mi je mudilo - je Homka zapel Pesmico, ki jo je nekje slišal, in odobril obleko.

Pleme grčkov se je skupaj nasmejalo nad smešno piramido, ki je bila bolj podobna strašilu z vrta kot človeku, vendar ni bilo druge možnosti.

- Preobleka ni posebej prepričljiva, zato bodite previdni, - je izvidnikom svetoval Hlups.

Grčki so v spremstvu Homka in Rozike prišli na obrobje mesta, kjer so se spravili v to nenavadno obleko.

- No, čas je, da gresta domov! - se je hotel posloviti Jumbo.

- No, ne, pri takšni dogodivščini ne bi hotel manjkati, - je odgovoril Homka.

- Našel se je iskalec pustolovščin, - je zarežala Rozika in gledala hrčka, vendar je tudi ona ostala s prijatelji.

- Potem pa naprej! - je rekel Fuksik iz notranjosti plašča.

- Naprej, - je dodal Čupoks, ki se je malo napel in je na svojih mogočnih ramenih odnesel konstrukcijo iz plaščev in grčkov v mesto.

Za ravnovesje je imel Čupoks v roki palico. Na ovratnico Homke so privezali konec stare vrvice, ki so jo našli v žepu plašča, drugi konec pa so privezali na palico. To je bilo videti, kakor bi peljali hišnega ljubljénčka na sprehod in je na povodcu hrček - vsak lastnik hišnih ljubljénčkov ima svoje posebnosti. Rozika je sedla na ramo postave v plašču. Pogled je bil zelo barvit. Piramida je za trenutek postala, nato se je premaknila naprej.

Tako so prijatelji nekaj minut kasneje hodili pod jutranjim soncem po tlakovanih cestah mesta. Mimoidočih je bilo malo in nikogar ni posebej zanimala smešna postava v plašču, zavita v šal in v staromodni cilinder.

Nekateri mimoidoči so s presenečenim pogledom pospremili staro obleko, nekateri pa so celo stekli na drugo stran ulice.

Postava v plašču je hodila sunkovito, občasno se je premikala naprej ali tudi nazaj, ali pa se zibala z ene strani na drugo. Je pa palica v Čupokovih rokah postavi omogočala relativno enakomerno hojo.

- En, dva, tri! Ali slišita? - je poskušal Jumbo vzpostaviti komunikacijo znotraj piramide.

- Tri, dva, ena! Odlično slišno! Oj, Čupoks, kako slišiš? - Fuksik je bil dobre volje, čeprav ni videl ničesar in pravzaprav ni tudi ničesar storil.

Čupoks je nosil oba prijatelja in kup oblačil, zato mu ni bilo do šal, a je moral odgovoriti.

- Normalno slišno. Kaj se vidi, kam je treba iti? - Čupoks je naprej korakal v zmernem tempu.

- Strojnica sprašuje, kam je treba iti? - je Fuksik prenesel vprašanje od spodaj na vrh.

Jumbo se je primaknil k luknjam, izrezanim v cilindru, ga zasukal v levo, v desno in zašepetal navzdol:

- Gremo naravnost, pred glavni trg mesteca!

- Ali imajo na trgu sladoled? - Čupoks se je potil in je bil lačen, zato bi bil pripravljen pojesti karkoli.

- Ja, tudi jaz bi se malo ustavil in kaj pojedel, malo sem že utrujen, - je dejal Homka.

Družba je prišla na trg, Jumbo je obračal cilinder in iskal stojnico za sladoled. Ko je opazil sladoledarja, je Čupoks vljudno stresel cilinder.

- En ... sladoled crème brûlée! - je poprosila Rozika, ko so bili pri stojnici.

- Pa se vi strinjate z vašim ptičem? – je je zbegano vprašal sladoledar, debel, brkat moški v kuharskem predpasniku. Piramidni plašč je molče prikimal. Iz rokava je padel kovanec. Sladoledar je iztegnil velik kornet z belim vrhom. Čudni plašč s cilindrom, ki je vzel sladoled s praznim rokavom, se je še naprej brez besed umaknil in kornet s crème brûlée je najprej skrivnostno izginil nekam v gubah oblačil, nato se je spet prikazal precej skrajšan in minuto kasneje je popolnoma izginil: pojedli so ga vsi trije notranji deli piramide, pri tem pa ga niso pozabili deliti s kamuflažnima živalcama – s »hrčkom na povodcu« in z »vašim ptičem«.

- Prav, a kje naj zdaj iščemo ta grad s stolpi, ki se imenuje »Muzej pravljic«? - je vprašal Čupoks.

- Ja pogledjte, saj je pred nami! - je odgovorila Rozika in pokazala s krilom proti veliki, lepi stavbi v obliki starodavnega gradu.

Prijatelji so se razgledali po velikem razkošnem gradu z velikimi in majhnimi stolpiči, kopico večbarvnih zastav, zastavic in praporov.

- No, cilj je najden, vrniti se je treba v gozd, - je rekel Fuksik. - In vidva, - se je obrnil k Homku in Roziki, - čas je, da se vrneta domov, preden Sofija odkrije, da vaju ni.

- Da, dovolj dogodivščin za danes, - se je strinjal Homka.

Ko so se vrnili v vas, so grčki povedali, kaj so videli.

Že čez eno uro so bili vsi zakladi v skladiščih razvrščeni, zapakirani v skrinje in popisani.

Izgubljeni in pozabljeni prstani, verižice, zapestnice, broške, uhani in drug zlati in srebrni nakit

je migotal pred očmi, od sijaja dragih kamnov pa bi lahko oslepel. V vas kumbrekov so poslali sla s sporočilom, da je čas, da tudi oni dostavijo svoje dragocenosti.

Kumbreki so prišli nemudoma in vso noč sta obe plemeni nosili dragocenosti iz gozda v mestece, kjer so z največjo skrbnostjo vse zaklade položili v skrinjice sredi ogromne grajske dvorane - dvorane najvišjega, najlepšega gradu s stolpiči, ki je nujno potreboval popravila.

Potem so grčki in kumbreki hitro in neopazno zapustili mesto, ob robu gozda so se poslovili in se razšli po svojih vaseh.

18. poglavje. Ljudje bolj verjamejo v čudeže kakor v pomoč gozdnih prebivalcev

Prišlo je babje poletje in spet je na robu gozda počivala ista družina: oče, mama, brat in sestra - Vitja in Sofija.

Vsi so se zabavali, oče pa je otrokom povedal, kako se je pred kratkim zgodil pravi čudež: v poplavljenem »Muzeju pravljic« so se kar naenkrat pojavila sredstva za popravilo - nakit, ki so ga prinesli neznani dobrotniki. Bilo je tako nenavadno in skrivnostno, da so o tem pisali časopisi.

- Oči, ali teh zakladov ne bi mogli prinesli grčki? - je vprašal deček.

- Ali kumbreki? - je dodala njegova sestra.

- Seveda ne, dragi moji! - je odgovorila mama in objela otroke.

- To je zanesljivo naredil kak človek! - jo je dopolnil oče.

Otroci so spet začeli teči po jasi in nenadoma je fant veselo zavpil:

- Mami! Oči! Našel sem svoj tovornjak, ki sem ga poleti izgubil! - fant je dvignil igračo in jo pokazal staršem.

- No, vidite, to pomeni, da niso bile grčki! - se je pošalil oče, mama pa se je zasmejala.

Zvečer so veseli otroci s starši sedli v avto in se odpeljali v mesto.

Takoj, ko je hrup motorja utihnil in avto izginil izpred oči, so se iz visokih rumenečih grmov pojavili Fuksik, Jumbo in Čupoks. Fuksik je pogledal za avtom in si popravil hlače.

- Škoda, da nihče ne bo vedel za naše dejanje, - je rekel Fuksik in pogledal prijatelje.

- Mi smo tajni junaki, skriti v gozdu! - je ponosno rekel Jumbo.

- In slave ne potrebujemo, z njo so samo težave, - je dodal Čupoks, - intervjuji v časopisih, avtogrami, morje oboževalcev ...

- Da, bolje je, da ljudje ne zvedo za grčke. Vsaj za zdaj še ne, - se je strinjal Fuksik. - No, bratci, gremo iskat izgubljene zaklade?

Jumbo in Čupoks sta se strinjala in sta prikimala ter začela pregledovati počivališča ljudi, kot sta to počela že vrsto let. In Fuksik je v travi našel liziko. Potiho jo je vzel iz ovoja ter jo naskrivaj, tako da prijatelja tega nista opazila, začel lizati in pri tem je od užitka priprl oči.

KONEC